

Dan.4.D., t.14.06.2017, E.2013/2591, K.2017/5260 (Kazancı İctihat Bilgi Bankası)

Hukuki uyumsuzluğun ilgili olduğu yasa maddeleri: 5520 S.K. md.15/f.2; 193 S.K. md.94

İstem özet: 03/04/2007 tarihli ve 26482 Sayılı Resmi Gazete'de yayımlanan 1 Seri numaralı Kurumlar Vergisi Kanunu Genel Tebliği'nin "5.6.2.4.3. numaralı kısmında yer alan "Dönem kârından ayrılan yedekler kullanılmak suretiyle sermaye artırımında bulunulması halinde ise bu işlem sonucu ortaklara bedelsiz hisse senedi verilmesi ile fiilen kâr payı dağıtılması arasında fark bulunmamaktadır. Her iki halde de ortaklar, kurum bünyesinde oluşan kârlar üzerinde tasarrufta bulunma imkanına sahip olmaktadır. Dolayısıyla, kâr yedeklerinden karşılanan sermaye artırımları sonucunda ortaklarca bedelsiz iştirak hissesi iktisap edilmesi durumunda, alınan bu iştirak hisseleri nominal bedelle iştirak hesaplarında izlenecek ve iştirak kazançları istisnası sebebiyle kurumlar vergisine tabi tutulmayacaktır." şeklindeki düzenleme ile ihtirazi kayıtlarla verilen 2011 yılı kurumlar vergisi beyannamesi üzerinden yapılan tahakkukun buna dair kısmının iptali ve ödenen tutarın faiziyle birlikte iadesi istenilmiştir.

Karar: Sermayenin öz kaynaklar kullanılarak artırılması hem sermayede hem de pay sayısında artışa neden olmakla birlikte, bu halde şirkete dışarıdan bir katkı söz konusu değildir. Bu nedenle, yapılan sermaye artırımının şirketin malvarlığını artırıcı bir etkisi bulunmamaktadır. Dolayısıyla, böyle bir sermaye artırımını sebebiyle oluşan payları temsil eden hisse senetlerinin ortaklara dağıtılması halinde ortakların malvarlığında bir artış meydana gelmemektedir. Zira, bedelsiz hisse senetleri ortaklara hisseleri oranında dağıtıldığından, sahip olunan pay adedi artsa da ortaklık payları değişmemektedir.

Her ne kadar tebliğin davaya konu kısmında, dönem kârından ayrılan yedekler kullanılmak suretiyle sermaye artırımında bulunulması halinde ortaklara bedelsiz hisse senedi verilmesi ile fiilen kâr payı dağıtılması arasında fark olmadığı değerlendirilmiş ise de; her iki halde de şirketin malvarlığına dışarıdan getirilen bir katkı söz konusu olmadığından; şirket bünyesinden çekilmeyen ve şirketin öz kaynakları arasında bulunan kârın sermayeye eklenmesi ile sermaye artırımının yine öz kaynaklardan olan sermaye yedekleri kullanılarak yapılması ya da sermaye artırımına hiç gidilmemesi arasında iştirak edenlerin malvarlığına etkileri yönünden bir farklılık bulunmamaktadır.

Öte yandan; kurumların dağıttıkları kâr payları üzerinden yapmaları gereken tevkifata ilişkin, Kurumlar Vergisi Kanunu'nun "vergi kesintisi" başlıklı 15. maddesinin 2. fıkrası ile Gelir Vergisi Kanunu'nun 94. maddesinin 6/b-i ve 6/b-ii bentlerinde yer alan, kârın sermayeye eklenmesinin kâr dağıtımını sayılmayacağına dair düzenlemeler de Kanun koyucunun sermayeye eklenen kârı ortaklar açısından elde edilmiş bir kazanç olarak kabul etmediğini ortaya koymaktadır.

Bu durumda, davacının iştiraki bulunan kurumun kârını sermayeye ekleyerek gerçekleştirdiği sermaye artırımını sonucu elde ettiği bedelsiz hisse senetleri sebebiyle iştirak kazancı elde ettiğinden söz edilemeyeceğinden, 1 seri numaralı Kurumlar Vergisi Kanunu Genel Tebliği'nin aksi yönde düzenlemeler içeren davaya konu kısmında ve davacının ihtirazi kaydı dikkate alınmaksızın yapılan tahakkukta hukuka uyarlık görülmemiştir. Hukuka aykırı olarak tahsil edilen tutar iade edilene kadar davacının bu miktar üzerinde tasarruf hakkını kullanma imkânı bulunmadığı göz önünde bulundurulduğunda, tahsili hukuka aykırı olan ve İdarece

tahsili tarihinden iade tarihine kadar geçen süre içinde kullanımından mahrum kalınan tutarın faiz uygulanmak suretiyle davacıya iadesi gerekmektedir.

Dan.4.D., t.11.05.2017, E.2014/4835, K.2017/2170 (Kazancı İctihat Bilgi Bankası)

Hukuki uyumsuzluğun ilgili olduğu yasa maddeleri: 3065 S.K. md. 28, 29; 2709 S.K. md.2

İstem özet: 26.04.2014 tarih ve 28983 s.lı R.G.'de yayımlanan Katma Değer Vergisi Genel Uygulama Tebliği'nin III. Matrah, Nispet ve Oran Başlıklı bölümünün B. Oran alt bölümünde yer verilen "2. İndirimli Orana Tabi Bazı Mal ve Hizmetlere İlişkin Açıklamalar" başlıklı düzenlemenin "2.1.3. Net alan" başlıklı kısmının genel tebliğ ile yapılan "net alan" tanımlamasının; 3065 S.K. 28'inci maddesine ve Bakanlar Kurulu Kararnamesine aykırı olduğu, bu konuda Çevre ve Şehircilik Bakanlığı tarafından yayımlanan Planlı Alanlar Tip İmar Yönetmeliği'nin 16. maddesinin 41. bendinde "bağımsız bölüm toplam net alan" tanımlamasının yapıldığı, bu tanımlamanın esas alınması gerektiği, bu tanımlama ile genel tebliğ tanımlaması arasında ciddi farklar olduğu, bunun da kanunilik ve hukuki güvenlik ilkelerine aykırı olduğu; Katma Değer Vergisi Kanunu'nun 29. maddesinin 2'nci fıkrasına göre iadenin yapılabilmesi için teslim ve hizmetle ilgili olma koşulu aranırken, "3. İndirimli Orana Tabi İşlemlerde İade Uygulaması" başlıklı düzenlemenin "3.1.3. İade Hesabına Dahil Edilebilecek Yüklenilen KDV" bölümünde "3.1.3.1 Genel Olarak" alt başlığı ile yapılan düzenlemede yer alan "Örnek 2"de zorunlu olma şartının getirilmesinin Kanuna aykırı olduğu ileri sürülerek iptali istenilmektedir.

Karar: Genel Uygulama Tebliği'nde net alana ilişkin yapılan düzenlemede, bir konutun KDV uygulaması açısından ve Planlı Alanlar Tip İmar Yönetmeliği'ne göre olmak üzere iki farklı ve birbiriyle çelişen "net alanı 150 m²'ye kadar konut" tanımlaması yapılmaktadır. Bakanlar Kurulu kararıyla %1 oranında KDV'ye tabi olacağı belirtilen "net alanı 150 m²'ye kadar konut"un tanımlamasında bu konuda teknik düzeyde düzenleme ve tanımlama yetkisi ve yeterliliği bulunan Çevre Şehircilik Bakanlığı tarafından yayımlanan Planlı Alanlar Tip İmar Yönetmeliği'nin dikkate alınması gerekir. Zira bu hususta teknik bilgi ve uzmanlığı üst düzeyde olmayan Maliye Bakanlığı'na her ne kadar tanımlama yetkisi verilmişse de Bakanlığın bu yetkisi sınırsız olmayıp, "net alan" tanımlaması teknik bir konu olduğundan uzman kuruluşlardan görüş alınması veya bu konuda teknik düzeyde düzenleme ve tanımlama yetkisi bulunan kurumların düzenlemelerinden yararlanılması "idarelerin takdir yetkilerine giren işlemleri tesis ederken mutlak ve sınırsız hareket edemeyeceklerine ilişkin idare hukuku ilkesinin" bir gereği olup bu ilkeye aykırı düşen yöntemle belirlenen dava konusu düzenlemede hukuki isabet görülmemiştir.

3065 Sayılı Kanun'un 29/2'nci maddesinde, 28. madde uyarınca Bakanlar Kurulu tarafından vergi nispeti indirilen teslim ve hizmetlerle ilgili olup teslim ve hizmetin gerçekleştiği vergilendirme döneminde indirilemeyen ve tutarı Bakanlar Kurulunca tespit edilecek sınırı aşan verginin mahsuben ödeneceği öngörülmüştür. "Örnek 2" kısmında sosyal ve kültürel ihtiyaçları karşılamak üzere sayılan çocuk parkı, bahçe düzenlemesi, havuz, pergole, kamelya, çim ekimi, spor alanı gibi alanlar Anayasa'nın 2'nci maddesinde devletin niteliklerinden biri olarak ifade edilen sosyal hukuk devleti ilkesi gereği sosyal ihtiyaçlardandır. Ancak "Örnek 2" kısmında son olarak sayılan "alışveriş merkezi" alanı anılan Yasanın öngördüğü anlamda indirimli orana tabi teslimlerle ilgili iade edilecek katma değer vergisinin söz konusu teslim kapsamında değerlendirmek mümkün değildir.

Açıklanan nedenlerle, 26 Nisan 2014 tarihli ve 28983 sayılı Resmi Gazete'de yayımlanan Katma Değer Vergisi Genel Uygulama Tebliği'nin III.Matrah, Nispet ve Oran başlıklı bölümünün B.Oran alt bölümünde yer verilen 2. İndirimli Orana Tabi Bazı Mal ve Hizmetlere İlişkin Açıklamalar başlıklı düzenlemenin "2.1.3.Net alan" başlıklı kısmının iptaline

oybirliğiyle, 3. İndirimli Orana Tabi İşlemlerde İade Uygulaması başlıklı düzenlemenin 3.1.3 İade Hesabına Dahil Edilebilecek Yüklenilen katma değer vergisi bölümünde "3.1.3.1 Genel Olarak" alt başlığı ile yapılan düzenlemede yer alan "Örnek 2" düzenlemesinin konutların ortak kullanımına ait olan sosyal ve kültürel ihtiyaçları karşılamak üzere düzenlenmiş çocuk parkı, bahçe düzenlemesi, havuz, pergole, kamelya, çim ekimi, spor alanı kısmının iptaline oyçokluğuyla, yine bu kısımda sayılan "alışveriş merkezi" alanı kısmı yönünden reddine oybirliğiyle karar verilmiştir.

Dan.VDDGK., t.20.01.2016, E.2015/1054, K.2016/45 (Kazancı İctihat Bilgi Bankası)

Hukuki uyumsuzluğın ilgili olduğu yasa maddeleri: 488 S.K. md.1, md.2, md.14

İstem in özet i: Davacı adına, İstanbul Atatürk Havalimanında çeşidi alanlarda faaliyet gösteren diğer firmalarla imzaladığı alan tahsis sözleşmelerine ilişkin olarak ihtirazi kayıtlarla verilen damga vergisi beyannamesine dayanılarak 2010 Ocak dönemi için tahakkuk ettirilen damga vergisinin kaldırılması ve fazladan ödenen kısmının iadesi istemiyle dava açılmıştır.

İstanbul 10. Vergi Mahkemesi, 21.09.2011 gün ve E:2010/933, K2011/2347 sayılı kararıyla; davacı şirket ile diğer firmalar arasında imzalanan alan tahsis sözleşmelerinin "Tahsis süresi" başlıklı 2.2. maddesinde, sözleşme süresinin 3 Temmuz 2005 tarihinde başladığı ve tahsis süresinin bitiminden 30 gün önce yazılı olarak sözleşmeyi yenilememe ihbarında bulunmadığı takdirde tahsis süresinin tahsis bedeli hariç bir yıl daha uzayacağı; "Tahsis Bedeli" başlıklı 3.1. maddesinde ise sözleşme bedelinin her yıl DHMİ tarafından onaylanacak ücret tarifesine uygun olarak artırma hakkının davacı şirkete tanındığı hususlarının yer aldığı, taraflarınca sözleşme süresinin bitiminden 30 gün önce ihbarda bulunmamak suretiyle icra edilen olumsuz edime bağlı olarak müteakip yıl için yeni bir sözleşmenin kurulduğu ve bu yeni sözleşmedeki tahsis ücretinin de (DHMİ'nce o yıl için belirlenen ücret tarifesine göre) yeniden kararlaştırıldığı kabulü gerekeceği; diğer bir deyişle, şartları eski sözleşmedeki tarafların olumsuz edimine ve DHMİ'nce her yıl için yeniden belirlenen ücret tarifesine bağlı yeni bir sözleşme kurulduğundan, bu yeni şartları içeren sözleşme için yeniden damga vergisi tahakkuk ettirilmesinde hukuka aykırılık bulunmadığı gerekçesiyle davayı reddetmiştir.

Davacının temyiz istemini inceleyen Danıştay 9. Dairesi 07.11.2014 gün ve E:2013/1498, K:2014/7240 sayılı kararıyla; uyumsuzluğın esasını, yeni bir sözleşme imzalanmadan ya da eski sözleşme üzerine herhangi bir şerh konulmadan kendiliğinden veya sözleşmedeki bir hüküm dolayısıyla süresi uzayan sözleşme için yeniden damga vergisinin doğup doğmayacağı hususunun oluşturduğu, olayda, davacı şirketin imzalamış olduğu alan tahsis sözleşmelerinde yer alan "yeni dönem için yenilememe ihbarında bulunmadığı takdirde tahsis süresi, tahsis bedeli hariç olmak üzere aynı hüküm ve koşullarla 1 (bir) yıl daha uzayacaktır" şeklindeki madde, damga vergisine konu kağıdın hükümlerinin yenilenmesi amacına yönelik kağıda konulmuş bir şerh olarak kabul edilemeyeceğinden sözleşmede bulunan bu hüküm gereğince süresi kendiliğinden uzayan sözleşmenin Damga Vergisi Kanununun aradığı anlamda damga vergisine tabi bir sözleşme sayılamayacağı, aksi düşüncenin, verginin kanuniliği ilkesine aykırı olarak kanunda yazılı olmayan bir durumun yorum yoluyla genişletilerek vergi alınmasına yol açacağı sonucuna ulaşıldığı gerekçesiyle kararı bozmuş; davalı idarenin karar düzeltme istemini reddetmiştir. İstanbul 10. Vergi Mahkemesi 15.10.2015 gün ve E:2015/1895, K:2015/1864 sayılı kararıyla; ilk kararında ısrar etmiştir.

Davacı tarafından; damga vergisinin kağıtlar üzerine inşa edilmiş bir vergi olduğu, süre uzatımı için yeni bir kağıt düzenlenmediği, mevcut sözleşmeye bir şerh düşülmediği veya mektup teatisi olmadığı sürece tarafların pasif kalmak suretiyle sözleşmenin kendiliğinden uzaması halinin damga vergisinin konusuna girmeyeceği ileri sürülerek kararın bozulması istenmiştir.

Karar: Danıştay 9. Dairesinin yukarıda yer verilen kararının dayandığı aynı hukuksal nedenler ve gerekçe uyarınca temyiz isteminin kabulü ile İstanbul 10. Vergi Mahkemesinin

15.10.2015 gün ve E:2015/1895, K2015/1864 sayılı ısrar kararının bozulmasına karar verilmiştir.

Dan.VDDGK., t.10.02.2016, E.2016/28, K.2016/93 (Kazancı İçtihat Bilgi Bankası)

Hukuki uyumsuzluğun ilgili olduğu yasa maddeleri: 4760 S.K. md.8/1 ve md.10/2

İstem özet: Davacı şirket tarafından, 2011 yılı Eylül ayının 2. döneminde, tecil edilecek vergi olarak beyan edilen özel tüketim vergisinin, 4760 sayılı Özel Tüketim Vergisi Kanunu'nun 8'inci maddesinin 1'inci fıkrası uyarınca tecil edilmesi için Gelir İdaresi Başkanlığının 19.03.2012 tarih ve 30303 sayılı yazısı doğrultusunda 30.06.2012 tarihine kadar imalatçı alıcıdan alınmış talep ve taahhütname, sanayi sicil belgesi ve teminat verilmesi gerektiğine ilişkin işlemin iptali istemiyle dava açılmıştır.

Konya Vergi Mahkemesi, 05.12.2012 gün ve E:2012/1128, K:2012/2094 sayılı kararıyla; ... ilgili dönem beyanname ekinde yer alan bilgilerin üretim tasdik raporunda yer alan bilgilerle uyumlu olduğu, üretim tasdik raporunun yasal süresinde teslim edildiği, tecil edilen verginin terkinine engel olan bir eksikliğin bulunmadığının belirtildiği, davacı şirketin 4760 S.K. md.8/1 kapsamında ithal ettiği malların (I) sayılı listeye dahil olmayan malların imalinde kullanılmak üzere talep ve taahhütname verildiği, bu kapsamda malların taahhüdüne uygun olarak kullanılmasına dair YMM tarafından düzenlenen üretim tasdik raporlarını da davalı idareye sunduğu, dolayısıyla tecil-terkin uygulamasından yararlanabilmenin belirleyici koşullarının dava konusu olayda yerine getirildiğinin görüldüğü, davacı şirketin özel tüketim vergisine tabi olarak satın aldığı ve özel tüketim vergisine tabi olmayan bir malın üretilmesinde kullanılacağını beyan ederek özel tüketim vergisini tecil ettirmek istediği emtianın üretimde kullanıldığına dair düzenlenen üretim tasdik raporunun idareye ibraz edildiği, ara kararlarına davalı idarece verilen cevapta, söz konusu raporda, verginin terkinine engel olacak bir hususun saptanmadığının bildirildiği, terkin şartları oluştuktan sonra bir önceki safhaya dönülerek tecil şartlarının oluşmadığından bahisle tesis edilen işlemde hukuka uyarlık bulunmadığı gerekçesiyle işlemi iptal etmiştir.

Vergi idaresinin temyiz istemini inceleyen Danıştay 3. Dairesi, 31.10.2014 gün ve E:2013/6262, K:2014/4926 sayılı kararıyla; ... mahkemece tecil aşamasından bağımsız bir şekilde terkin koşulları değerlendirilerek şartları oluştuktan sonra verginin terkinini gerektiği ve bir önceki safhaya dönülemeyeceği gerekçesiyle verilen kararın hukuka uygun düşmediği, davalı idare tarafından, beyanname verme süresi içinde özel tüketim vergisinin tecil edilebilmesi için gerekli olan talep ve taahhütname, sanayi sicil belgesi ve teminat verilmediğinden tecili işleminin yapılmadığı yolundaki iddiası incelenmeden davanın sonuçlandırılmayacağı gerekçesiyle, söz konusu iddianın doğruluğu yönünden yapılacak araştırmayla varılacak sonucuna göre, tecil edilecek vergi olarak beyan edilip tahakkuk ettirilen tutar tecil edilmemiş ise tecil için gerekli belgelerin ve teminatın sonradan istenebileceği gözetilerek yeniden karar verilmek üzere kararı bozmuştur. Konya 1. Vergi Mahkemesi, 27.10.2015 gün ve E:2015/1178, K2015/1639 sayılı kararıyla; aynı hukuksal nedenler ve gerekçeyle ilk kararında ısrar etmiştir.

Davalı idare tarafından; söz konusu belgeler ve teminat verilmeden tecil işlemi yapılmasının mümkün olmadığı ileri sürülerek ısrar kararının bozulması istenmiştir.

Karar: Dayandığı hukuksal nedenler ve gerekçesi yukarıda açıklanan Konya 1. Vergi Mahkemesinin 27.10.2015 gün ve E:2015/1178, K2015/1639 sayılı ısrar kararı, aynı hukuksal

nedenler ve gerekçe ile Kurulumuzca da uygun bulunmuş olup temyiz dilekçesinde ileri sürülen iddialar, kararın bozulmasını gerektirecek durumda görülmemiştir.

Dan.VDDGK, t.10.02.2016, E.2015/1033, K.2016/165 (Kazancı İctihat Bilgi Bankası)

Hukuki uyuşmazlığın ilgili olduğu yasa maddeleri: 1319 S.K. md.11, md.21, 213 S.K. md.49, 2577 S.K.md. 7

İstemin özeti: 2014 yılında uygulanmak üzere Kocaeli İli, Derince İlçesi, Deniz Mahallesiindeki cadde ve sokaklar için takdir edilen asgari arsa m2 birim değerinin tespitine ilişkin 27.05.2013 tarih ve 2 sayılı takdir komisyonu kararının, Petrol Ofisi Caddesine ilişkin kısmının iptali istemiyle dava açılmıştır. Kocaeli 2. Vergi Mahkemesi, 20.06.2014 gün ve E:2014/216, K:2014/533 sayılı kararıyla; davalı idarenin husumet ve süre aşımı iddiaları yerinde görülmeyle işin esasına geçildiği, bilirkişi incelemesi sonucu düzenlenen raporun hükme esas alınabilecek nitelikte görüldüğü; Petrolofisi Caddesinin demiryolu üstü için 600,00 lira, altı için 1.000,00 lira olarak takdir edilen birim değer sırasıyla, raporda 500,00 ve 850,00 lira olarak belirlenmesinin uygun olacağı, itiraz süresi geçtikten sonra cevap verildiği görüldüğünden davalı idarece yapılan itirazın dikkate alınmadığı gerekçesiyle işlemin, Petrolofisi Caddesinin demiryolu üstü için m2 bazında 500,00 lirayı aşan kısmı ile Petrolofisi Caddesinin demiryolu altı için m2 bazında 850,00 lirayı aşan kısmının iptaline karar vermiş; anılan tutarlara isabet eden kısmı yönünden davayı reddetmiştir.

Tarafların temyiz istemini inceleyen Danıştay 9. Dairesi 24.11.2014 gün ve E:2014/8943, K:2014/8517 sayılı kararıyla; ... 213 sayılı Kanun'un mükerrer md. 49/b-3 hükmü "takdir komisyonlarının bu kararlarına karşı kendilerine karar tebliğ edilen daire, kurum, teşekküller ve ilgili mahalle ve köy muhtarlıkları onbeş gün içinde ilgili vergi mahkemesi nezdinde dava açabilirler. Vergi Mahkemelerince verilecek kararlar aleyhine onbeş gün içinde Danıştaya başvurabilirler" şeklinde iken, bu paragrafın ilk cümlesi Anayasa Mahkemesince Anayasaya aykırı bulunarak iptal edilmiş olup, iptal kararı esasen takdir komisyonu kararlarına karşı dava açabileceklerle ilgili olmasına rağmen, dava açma süresini içeren cümle tamamen iptal edildiğinden, takdir komisyonu kararlarına karşı açılacak davalarda 2577 sayılı Kanun'un 7. maddesinde yer alan yasal dava açma süresinin uygulanması gerektiği, ... mükelleflerin takdir komisyonlarınca dört yılda bir belirlenen arsa ve arazi asgari metrekare birim değerlerinin kesinleşmesinden önce idareye yapılan başvuru sonucu verilen cevaptan ya da herhangi bir şekilde öğrenildiği tarihten itibaren 2577 sayılı Kanun'un 7. maddesinde yer alan 30 günlük genel dava açma süresi içerisinde söz konusu işlemin iptali istemiyle dava açmaları gerekmekte olup, sözü edilen değerlerin kesinleşmesinden sonra dava açma imkanı bulunmadığı, olayda ise tahakkuk tarihi esas alınmak suretiyle vergi değerinin kesinleşmesinden sonra asgari arsa metrekare birim değerinin tespitine ilişkin takdir komisyonu kararının iptali istemi ile dava açıldığı görülmüş olup, davanın süre aşımı nedeniyle reddi gerekirken, keşif ve bilirkişi incelemesi yaptırılarak karar verilmesinde yasal isabet bulunmadığı gerekçesiyle kararı bozmuş; davacının karar düzeltme istemini reddetmiştir. Kocaeli 2. Vergi Mahkemesi, 18.09.2015 gün ve E:2015/617, K:2015/669 sayılı kararıyla; ... bireysel işlemten ayrı olarak düzenleyici işlem olan takdir komisyonu kararına karşı süresi içerisinde görülmekte olan davanın açıldığı anlaşıldığından işin esasına geçildiği gerekçesiyle ısrar etmiştir. Davalı idare tarafından; süresinde açılmayan davanın reddi gerektiği ileri sürülerek ısrar kararının bozulması istenmiştir.

Karar: Danıştay 9. Dairesinin yukarıda yer verilen kararının dayandığı aynı hukuksal nedenler ve gerekçe uyarınca temyiz isteminin kabulü ile Kocaeli 2. Vergi Mahkemesinin 18.09.2015 gün ve E:2015/617, K:2015/669 sayılı ısrar kararının bozulmasına karar verilmiştir.

Dan.VDDGK., t.24.02.2016, E.2016/202, K.2016/199 (Kazancı İçtihat Bilgi Bankası)

Hukuki uyuşmazlığın ilgili olduğu yasa maddeleri: 2577 S.K. md.2, md.14, md.24

İstem özet: Davacının özel esaslara tabi mükellefler listesine alınma işleminin iptali istemiyle dava açılmıştır. Vergi Mahkemesi kararıyla; davacının KDV Genel Uygulama Tebliği kapsamında belirtilen yükümlülüklerini, kendisine tanınan (15) günlük süre içerisinde yerine getirmemekle birlikte dava konusu uyuşmazlıkla ilgili olarak gerek dava tarihi gerekse savunmanın verildiği tarih itibarıyla henüz özel esaslara alınmadığı bildirildiğinden, ortada kesin ve yürütülmesi gereken bir işlemin varlığından söz edilemeyeceği ancak, davacıya tebliğ edilen yazıda; "... KDV Genel Uygulama Tebliği uyarınca; özel esaslar kapsamına alınmanıza neden olan sahte veya muhteviyatı itibarıyla yanıltıcı belgeleri ..." ifadesi de yer aldığından ve bu ifadede dolayı dava açılmasına idarece sebebiyet verildiğinden yargılama giderlerinin davalı idareden alınarak davacıya verilmesi gerektiği gerekçesiyle davayı incelenmeksizin reddetmiş; yargılama giderlerinin ise davalı idareden alınarak davacıya verilmesine hükmetmiştir.

Tarafların temyiz istemini inceleyen Danıştay Üçüncü Dairesi, 23.06.2015 gün ve E. 2015/1380, K. 2015/4976 sayılı Kararıyla; dava dilekçesinin mahkeme kayıtlarına girdiği 09.09.2014 tarihi itibarıyla davacı hakkında tesis edilmiş bir işlem bulunmadığı ve bu durumda, davanın açılmasına davalı idarenin yol açtığından söz edilemeyeceğinin anlaşılması karşısında, yargılama giderlerinin davalı idare üzerine bırakılmasında hukuka uygunluk bulunmadığı, Mahkemece vekalet ücreti hakkında hüküm kurulmamasının da hukuka aykırılık oluşturduğu gerekçesiyle davacının temyiz istemini reddetmiş; davalı idarenin temyiz istemini kabul ederek kararın, yargılama giderlerine ilişkin hüküm fıkrası ile davalı idare vekili yönünden vekalet ücreti hakkında hüküm kurulmamasına ilişkin kısmını bozmuştur. Vergi Mahkemesi davanın açılmasından önce davacıya tebliğ edilen yazıda, aksi yönde ibareler mevcut olmakla birlikte "... KDV Genel Uygulama Tebliği uyarınca; özel esaslar kapsamına alınmanıza neden olan sahte veya muhteviyatı itibarıyla yanıltıcı belgeleri ..." ifadesinin de yer aldığı hususu, işlemin zorlayıcı bir nitelik taşıdığı ve yaptırım içerdiği hususlarıyla birlikte değerlendirildiğinde, davacıyı yanıltıcı nitelikteki bu ifadede dolayı, dava açılmasına idarece sebebiyet verildiği, bu nedenle, yargılama giderlerinin davalı idareden alınarak davacıya verilmesi ve davalı idare vekili lehine vekalet ücretine hükmedilmemesi gerektiği gerekçesiyle ilk kararının bozulan hüküm fıkrasında ısrar etmiştir.

Karar: Danıştay Üçüncü Dairesinin yukarıda yer verilen 23.06.2015 gün ve E. 2015/1380, K. 2015/4976 sayılı kararının dayandığı aynı hukuksal nedenler ve gerekçe uyarınca temyiz isteminin kabulü ile Vergi Mahkemesinin ısrar kararının bozulmasına, 24.02.2016 gününde oyçokluğuyla karar verilmiştir.

Dan. 3.D., t.07.06.2016, E.2016/6359, K.2016/4136 (Kazancı İçtihat Bilgi Bankası)

Hukuki uyuşmazlığın ilgili olduğu yasa maddeleri: 2577 S.K. md.2 ve md.15

İstem özet: Davacı tarafından, özel esaslara tabi mükellefler listesine alınması işleminin iptali istemiyle dava açılmıştır. Vergi Mahkemesi, mükelleflerin bu şekilde sınıflandırılmasının yasal veya Anayasal bir dayanağı bulunmadığı gerekçesiyle işlemi iptal etmiştir. Davalı idare tarafından, iade taleplerinin sağlıklı ve hızlı bir şekilde sonuçlandırılması amacıyla oluşturulan iade sistemi kapsamındaki uygulamanın kesin ve yürütülmesi zorunlu bir işlem sayılamayacağı ileri sürülerek kararın bozulması istenmiştir.

Karar: Dayandığı hukuki ve kanuni nedenlerle gerekçesi yukarıda açıklanan Vergi Mahkemesi kararı, aynı gerekçe ve nedenlerle Dairece de uygun görülmüş olup, teyiz istemine ilişkin dilekçede ileri sürülen iddialar sözü geçen kararın bozulmasını sağlayacak durumda bulunmadığından; teyiz isteminin reddine, kararın onanmasına hükmedilmiştir.

Dan.VDDGK., t.10.02.2016, E.2016/82, K.2016/83 (Kazancı İctihat Bilgi Bankası)

Hukuki uyumsuzluğın ilgili olduğu yasa maddeleri: 213 S.K. md.35 ve md.108

2709 S.K. md.36 ve md.125

İstem özet: ... Davalı idare tarafından, vergi tekniği raporunun ihbarnamelerle aynı anda değil de müstakilen tebliğ edilmesi halinde savunma hakkının kısıtlandığından bahsedilemeyeceği; davacı tarafından ise dava duruşmalı olarak görüldüğünden ilk karardaki gibi duruşmalı işlere ilişkin vekalet ücretine hükmedilmesi gerektiği ileri sürülerek kararın bozulması istenmiştir.

Karar: Uygulamada, genellikle vergi tekniği raporuna atıfla düzenlenen vergi inceleme raporlarının mükellefe tebliğ edildiği ancak, tarh nedenini, matrahın bulunuş yöntemini ve tarhiyatın dayanağına ilişkin bilgi ve belgelerin gösterildiği vergi tekniği raporunun tebliğ edilmediği görülmektedir. Ana kural vergi tekniği raporunun ihbarname ekinde tebliğ edilmesi olmakla birlikte söz konusu raporun mahkeme tarafından ara kararıyla istenmesi ya da re'sen idarece dava dosyasına sunulması üzerine davacı tarafından incelenmek ve haklılığını ortaya koymaya yönelik delillerini sunmasına imkân vermek suretiyle bu eksikliğin yargılama aşamasında giderilmesi mümkündür.

Dosyanın incelenmesinden, vergi tekniği raporu ihbarname ile birlikte tebliğ edilmemiş ise de 21.10.2013 tarihinde müstakil olarak tebliğ edilerek davacının, yargılama aşamasında uyumsuzluk konusu olaya ilişkin ayrıntılı açıklamalarını yapmak suretiyle savunma hakkını kullandığı, haklılığını ortaya koymaya yönelik delillerini dilekçe ekinde dosyaya ibraz ettiği anlaşılmaktadır. Bu durumda, davacının, yukarıda nitelikleri belirtilen savunma hakkının kısıtlanmadığı ve temel haklarının ihlal edilmediğinin anlaşılması karşısında Mahkemece uyumsuzluğın esasının incelenmesi suretiyle, davacının vekalet ücretine ilişkin iddiaları da dikkate alınarak yeniden karar verilmek üzere, ısrar kararının bozulması gerekmektedir.

Dan.7.D., t.25.05.2016, E.2016/2220, K.2016/4758 (Kazancı İçtihat Bilgi Bankası)

Hukuki uyumsuzluğın ilgili olduğu yasa maddeleri: 213 S.K. md.35 ve md.108

İstemin özeti: Davacı şirketin 2010 takvim yılı hesap ve işlemlerinin incelenmesi sonucunda düzenlenen vergi inceleme raporuyla satın aldığı hammaddeleri üretimde kullanmayıp içeriği itibarıyla yanıltıcı belge düzenlemek suretiyle sattığı ve bu suretle özel tüketim vergisi kaybına sebebiyet verdiğinin belirlendiğinden bahisle, 2010 yılı Ocak ila Mayıs dönemleri için re'sen salınan özel tüketim vergileri ile kesilen vergi ziyayı cezalarını; vergi inceleme raporunun dayanağı vergi tekniği raporu tebliğ edilmediğinden, davacı şirketin savunma hakkının engellendiği tartışmasız olup, davaya konu işlemlerin dayanağı vergi tekniği raporunun ihbarname ekinde tebliğ edilmemesinin davacı şirket hakkında tesis edilen işlemleri hükümsüz kılacak nitelikte esasa etkili şekil hatası olduğu gerekçesiyle iptal eden Vergi Mahkemesinin kararının; vergi tekniği raporunun tebliğ edilmemiş olmasının tarhiyatın muhatabına duyurulması için düzenlenen ihbarnamenin hukuken geçersiz sayılmasını gerektirecek nitelikte bulunmadığı, davacının savunma hakkının kısıtlandığından da bahsedilemeyeceği ileri sürülerek bozulması istenilmektedir.

Karar: Dayandığı hukuki ve kanuni nedenlerle gerekçesi yukarıda açıklanmış bulunan mahkeme kararı, aynı gerekçe ve nedenlerle Dairece de uygun görülmüş olup, teyiz dilekçesinde ileri sürülen iddialar, sözü geçen kararın bozulmasını sağlayacak durumda bulunmadığından, kararın onanmasına hükmedilmiştir.

Dan.9.D., t.26.05.2016, E.2016/3641, K.2016/5121 (Kazancı İçtihat Bilgi Bankası)

Hukuki uyuşmazlığın ilgili olduğu yasa maddeleri: 6183 S.K. md.35, 213 S.K. md.10

İstemın özeti: ... Turizm İ ve Dış Ticaret Sanayi Limited Şirketi'nden tahsil edilemeyen kamu alacağının şirket ortağı sıfatıyla davacıdan tahsili amacıyla adına düzenlenen 21.01.2013 tarih ve 2010-03 takip numaralı ödeme emrinin iptali istemiyle açılan davayı reddeden Vergi Mahkemesi'nin 12.09.2013 tarih ve E:2013/71; K:2013/473 sayılı kararının, dilekçede ileri sürülen sebeplerle bozulması istenilmektedir.

Karar: Olayda, öncelikle şirketin kanuni temsilcisi hakkında takip yapılmak suretiyle şirketten tahsil edilemeyen amme alacağının tahsili yoluna gidilmesi, bunun mümkün olmaması halinde şirket ortağı hakkında takibe geçilmesi gerekirken, şirket ortağı olan davacı hakkında düzenlenen ödeme emrine karşı açılan bakılmakta olan davada, vergi mahkemesince dava konusu amme alacaklarının kanuni temsilciden tahsili için takip yapılıp yapılmadığı araştırılmaksızın davanın reddi yolunda verilen kararda isabet bulunmamaktadır.

Dan.9.D., t.26.05.2016, E.2016/746, K.2016/5256 (Kazancı İctihat Bilgi Bankası)

Hukuki uyuşmazlığın ilgili olduğu yasa maddeleri: 213 S.K. md.8, 2577 S.K.md.14

İstem özet: Davacı şirket adına, sahte fatura düzenlendiğinden bahisle takdir komisyonu kararına dayanılarak 2010/Temmuz, Ağustos dönemleri için re'sen tarh edilen vergi ziyai cezalı katma değer vergisinin kaldırılması istemiyle açılan davayı ehliyet yönünden reddeden 2. Vergi Mahkemesi'nin 08.12.2015 tarih ve E:2015/468, K:2015/131 sayılı kararının; dilekçede ileri sürülen sebeplerle bozulması istenilmektedir.

Karar: Dosyanın incelenmesinden, davacı şirketin 20.11.2011 tarihinde Türkiye Ticaret Sicili Gazetesinde yayımlanmak suretiyle tasfiyesinin tamamlandığı; davacı şirket adına düzenlenen 19.06.2015 tarihli vergi ceza ihbarnamelerinin tebliği üzerine tasfiyesi tamamlanan şirket adına dava açıldığı anlaşılmıştır.

Türk Ticaret Kanunu hükümlerine göre, şirketlerin tüzel kişilikleri, ticaret sicilinden silinmeleriyle sona erer. Olayda, adına tarh ve ceza kesme işlemi tesis edilen şirketin tüzel kişiliği de ticaret sicilinden silindiği tarihte sona ermiş bulunmaktadır. Bu tarihten sonra, adı geçen şirketin haklara sahip olması, borçlu kılınması mümkün değildir. Bunun sonucu olarak, münfesi şirket adına tarh ve ceza kesme işlemleri tesis edilemeyeceğinden yapılan cezalı tarhiyatta hukuka uygunluk bulunmamaktadır.

Dan.4.D., t.25.04.2016, E.2012/5692, K.2016/1792 (Kazancı İctihat Bilgi Bankası)

Hukuki uyumsuzluğun ilgili olduğu yasa maddeleri: 193 S.K. md.103

İstem özet: Davacı şirket tarafından ihtirazi kayıtla verilen 2009/12 dönemi muhtasar beyanname üzerinden tahakkuk ettirilen gelir (stopaj) vergisinin %27 oranını aşan kısmının kaldırılması ve fazla ödenen %8'lik kısmının yasal faiziyle birlikte ödenmesi istemiyle dava açılmıştır. İstanbul 3. Vergi Mahkemesi Hakimliği'nin 21.12.2011 gün ve E.2010/733, K:2011/506 sayılı kararıyla; Gelir Vergisi Kanununun 103'üncü maddesinde yer alan "fazlası %35 oranında" ibaresinin ücret gelirleri yönünden iptaline karar verildiği; Anayasaya aykırı olduğuna karar verilerek iptal edilen ve bunun sonucunda hukuk düzenindeki varlığı ortadan kalkan kanun hükmüne göre karar verilmesinin "Anayasanın üstünlüğü" ve "hukuk devleti" ilkelerine aykırı olduğu; faiz istemini ise, yapılan ücret ödemesi üzerinden fazladan kesilen verginin iadesi istemiyle açılan bu davada esas hakkında karar verilmediğinden, tahsil edilen bu tutar üzerinden hesaplanacak faizin ödenmesi yönündeki talebin karşılanmasının mümkün olmadığı gerekçesiyle tahakkukun iptaline, fazla kesilen vergi tutarının davacıya iadesine, davacının faiz isteminin reddine karar verilmiştir. İstanbul 3. Vergi Mahkemesi Hakimliği'nin 21.12.2011 gün ve E.2010/733, K:2011/506 sayılı sayılı kararının, idarenin itiraz ve düzeltme istemi kabul edilmeyerek kesinleşmesi nedeniyle anılan karar ile İstanbul Bölge İdare Mahkemesinin 2.6.2012 gün ve E:2012/44, K:2012/2113 sayılı kararının kanun yararına bozulması istenilmektedir.

Karar: Herhangi bir kişinin kendisine ait olmayan parayı belirli süre kullanması, asıl para sahibinin bu ekonomik değerden mahrum bırakılması sonucunu doğuracağı gibi, enflasyona maruz kalan ekonomilerde, paranın değerini, yani alım gücünü enflasyon oranında yitirmesine de neden olacağından, parası uhdesi dışında kalan ve mülkiyet hakkı ihlal edilen bu kişiye haksız kullanım karşılığında faiz ödenmesi gerekmektedir. Nitekim, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinin 9.3.2006 günlü ve 100162/02 sayılı Eko-Elda Avey/Yunanistan kararında da, haksız olarak tahsil edilen verginin beş yıl beş ay sonra iade edilmesinin; belirli bir meblağdan yararlanma hakkı uzunca süre engellenen kişinin, ekonomik durumunda önemli ve kesin zarara neden olduğu, bu durumun, sürdürülmesi gereken genel yarar ile kişi yararı arasındaki dengeyi bozduğu, dolayısıyla, 1 No'lu Protokolün 1 inci maddesi ihlal edilerek kendisine aşırı yük yüklenen bu kişinin mülkiyet hakkının ihlal edildiğinden bahisle faiz ödenmesi gerektiğine karar verilmiştir. Bu nedenle hukuka aykırı bulunarak tahakkukun iptal edilmesi durumunda, 1 No'lu Ek Protokolün 1'inci maddesi ve Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinin yukarıda bahsi geçen kararı uyarınca mülkiyet hakkı ihlal edilmiş olduğundan haksız tahakkuk ettirilen verginin davacıya faizi ile birlikte iadesi gerektiğinden aksi yönde verilen Mahkeme kararında hukuka uyarlık bulunmamaktadır.

Dan.9.D., t.03.03.2016, E.2013/8535, K.2016/1137 (Kazancı İçtihat Bilgi Bankası)

Hukuki uyuşmazlığın ilgili olduğu yasa maddeleri: 213 S.K. md.30, 3065 S.K. md.29,

md.34, 2577 S.K. md.20

İstem özet: Davacı adına 2007 yılına ilişkin yasal defter ve belgelerini incelemeye ibraz etmediğinden bahisle düzenlenen vergi inceleme raporuna dayanılarak 2007/Ocak-Aralık dönemleri için re'sen tarh edilen katma değer vergisi ile tekerrür nedeniyle artırılarak kesilen vergi ziyai cezasının kaldırılması istemiyle açılan davayı; bir katı aşan vergi ziyai cezası yönünden kabul eden, diğer kısımlar yönünden reddeden Vergi Mahkemesinin kararının, dilekçelerde ileri sürülen sebeplerle bozulması istenilmektedir.

Karar: Olayda, defter ve belgelerin incelemeye ibraz edilmemesi nedeniyle re'sen takdire gidilmesi yerinde ise de davacı tarafından, defter ve belgelerin incelenmek üzere hazır olduğu, istenmesi halinde ibraz edilebileceği hususu dava ve temyiz dilekçelerinde ileri sürüldüğünden, re'sen araştırma ilkesi uyarınca Vergi Mahkemesince yükümlünün defter ve belgelerinin istenilmesi, ibraz edilecek olan defter ve belgelerden vergi dairesinin de haberdar edilmek suretiyle söz konusu belgelerin gerçekten alış yaptığı emtialara ait faturalar olup olmadığının araştırılması ve gerçek alış faturaları göz önüne alınarak ödenecek verginin tespiti için bu defter ve faturalar üzerinde gerekirse bilirkişi incelemesi de yaptırılmak suretiyle ortaya çıkacak sonuca göre uyuşmazlık hakkında yeniden bir karar verilmesi gerekmektedir.

Dan.4.D., t.03.03.2016, E.2014/5509, K.2016/883 (Kazancı İctihat Bilgi Bankası)

Hukuki uyumsuzluğun ilgili olduğu yasa maddeleri: 6183 S.K. md.35, md.55, md.68

İstem özet: Davacı tarafından, gayrimenkulleri ve banka hesabı üzerine konulan e-haciz işlemlerinin iptali istemiyle dava açılmıştır. İstanbul 1. Vergi Mahkemesinin 28.03.2014 günlü ve E:2013/2032, K2014/847 sayılı kararıyla; davacı adına tesis edilen e-haciz işleminin, davacının sorumluluğunun devam ettiği 2005/Ocak dönemine ilişkin katma değer vergisi, vergi ziyai cezası ve gecikme faizine tekabül eden kısmında hukuka aykırılık; diğer dönemlere yönelik vergi ve ferilerine tekabül eden kısmında ise hukuka uyarlık bulunmadığı gerekçesiyle davanın kısmen kabulüne, kısmen reddine karar verilmiştir. Kararın, hukuka aykırı olduğu ileri sürülerek bozulması istenilmektedir.

Karar: Haciz işlemine karşı açılan davada, mahkemece, davacının ortak olarak sorumlu olduğu dönemlerden bahsedilerek bir karar verilmiştir. Ancak bu husus kamu alacağının gerçek sorumlu olan şirketten tahsil edilememesi üzerine şirketin kanuni temsilci ya da ortaklarından aynı kamu alacağının tahsili amacıyla adlarına düzenlenecek ödeme emirleriyle bu ödeme emirlerine dava açılması durumunda incelenecek bir husustur. Nitekim bu amaçla davacı adına ortak sıfatıyla düzenlenen ödeme emirleri kendisine tebliğ edilmiş, bunlara karşı dava açılmış, açılan davalarda ise süreaşımı bulunduğu gerekçesiyle davanın reddine karar verilmiştir. Haciz ise bu safhadan sonra uygulanan bir işlemdir. Dolayısıyla bir önceki ödeme emrine ilişkin hukuki tekemmülün ve haciz işleminin yasal şartlarının oluşup oluşmadığı irdelenmek suretiyle bir karar verilmesi gerekirken, ödeme emri safhasında incelenmesi gereken bir husustan bahsedilerek hacizle ilgili hüküm kurulması hukuka uygun düşmemiştir.

Bu durumda dava konusu haciz işleminin dayanağı ödeme emrinin davacıya tebliğ edilmesi, bu tebliğ üzerine açılan davada süreaşımı bulunduğu gerekçesiyle davanın reddine karar verilmesi, devam eden süreçte ise bir sonraki haciz safhasına geçilmesini engelleyecek herhangi bir hukuki durumun doğmadığının anlaşılması karşısında davanın reddine karar verilmesi gerekirken, davacının ortak olduğu dönemlerden bahsederek davayı kısmen kabul eden mahkeme kararında yasal isabet bulunmamıştır.

Dan.4.D., t.09.02.2016, E.2012/438, K.2016/359 (Kazancı İctihat Bilgi Bankası)

Hukuki uyumsuzluğın ilgili olduğu yasa maddeleri: 213 S.K.md.30 ve md.134

İstem özet: Davacı Şirketin 2005 yılı hesaplarının kurumlar vergisi ve geçici vergi yönünden incelenmesi sonucunda düzenlenen vergi inceleme raporlarına dayanılarak salınan kurumlar vergisi, geçici vergi ve kesilen üç kat vergi zıyat cezalarının kaldırılması istemiyle dava açılmıştır. İstanbul 4. Vergi Mahkemesinin 15/07/2011 günlü ve E:2009/3385, K:2011/2843 sayılı kararıyla; idarece davacının ilgili dönemde herhangi bir başkaca emtia alıp almadığı yönünde işyerinde fiili veya kaydi envanter yoluyla maliyet hesabı araştırması yapması ve bu yolla gerçek durumun tespitine çalışması gerekirken bu yola gitmeyip doğrudan alınan faturaların sahteliğinden bahisle hakkında %4,16 oranında kar elde ettiği varsayımı üzerinden tarhiyat yapılmasının hukuka aykırı olduğu gerekçesiyle davanın kabulüne karar verilmiştir. Kararın, hukuka aykırı olduğu ileri sürülerek bozulması istenilmektedir.

Karar: Temyiz dilekçesinde ileri sürülen iddialar, bozulması istenilen kararın dayandığı gerekçeler karşısında, yerinde ve kararın bozulmasını sağlayacak durumda görülmemiştir.

Dan.3.D., t.10.03.2016, E.2016/1641, K.2016/2083 (Kazancı İctihat Bilgi Bankası)

Hukuki uyumsuzluğın ilgili olduğu yasa maddeleri: 3065 S.K. md.1 ve md.10

İstemın özeti: Davacı adına, taşınmaz satışından elde ettiği ticari kazancını beyan etmediğinden bahisle takdir komisyonu kararına dayanılarak, 2005 yılının Nisan, Eylül ve Ekim dönemleri için re'sen salınan katma değer vergisi ile bu vergi üzerinden tekerrür hükümlerinin uygulanması suretiyle % 50 oranında arttırılarak kesilen bir kat vergi ziyai cezasının kaldırılması istemiyle dava açılmıştır. İstanbul 1. Vergi Mahkemesinin 8.3.2012 gün ve E:2010/2823, K:2012/347 sayılı kararıyla; davacının eşi ile müteahhitler arasında yapılan kat karşılığı inşaat sözleşmesi uyarınca yapılan inşaat bitmeden devamı esnasında eşinin vefat etmesi nedeniyle bağımsız bölümlerin veraset yoluyla intikal ettiği davacı tarafından bu bağımsız bölümlerin bazılarının sözleşme uyarınca müteahhitlere ve onların belirlediği kişilere devredilmesi ticari kazanç olarak nitelendirilemeyeceğinden, bu faaliyetin katma değer vergisine tabi olmadığı gerekçesiyle tarhiyat kaldırılmıştır. Davalı idare tarafından, söz konusu bağımsız bölümlerin satışından elde edilen gelirin ticari kazanç olduğu, bu nedenle katma değer vergisine tabi bulunduğu ileri sürülerek kararın bozulması istenmiştir.

Karar: Dayandığı hukuki ve kanuni nedenlerle gerekçesi yukarıda açıklanan Vergi Mahkemesi kararı, aynı gerekçe ve nedenlerle Dairece de uygun görülmüş olup, temyiz istemine ilişkin dilekçede ileri sürülen iddialar sözü geçen kararın bozulmasını sağlayacak durumda bulunmadığından, temyiz isteminin reddine ve kararın onanmasına hükmedilmiştir.

Dan.7.D., t.23.02.2016, E.2012/4808, K.2016/1899 (Kazancı İctihat Bilgi Bankası)

Hukuki uyumsuzluğın ilgili olduğu yasa maddeleri: 4458 S.K. md.242, 2577 S.K. md.14

İstemın özeti: Davacı adına tescilli 28.10.2010 gün ve 151437 sayılı serbest dolaşıma giriş beyannamesi kapsamında ihtirazi kayıtla 4015.11.00.00.10 gümrük tarife ve istatistik pozisyonunda beyan ve ithal edilen eşyanın, 4015.19.00.00.19 pozisyonunda yer aldığından bahisle ithalat sırasında beyan edilerek ödenen vergilerin, pozisyon farklılığı nedeniyle fazla ödendiği ileri sürülen kısımina vaki itirazın süresi içinde yapılmamasından dolayı reddine dair işlemin iptali istemiyle açılan davayı; ithal olunan eşyanın 4015.11.00.00.00 gümrük tarife istatistik pozisyonunda değerlendirilmesi suretiyle yapılan tahakkuk ile söz konusu tahakkuka vaki itirazın reddine ilişkin işlemde hukuka aykırılık bulunmadığı gerekçesiyle reddeden İstanbul 9. Vergi Mahkemesinin 29.02.2012 gün ve E:2011/935; K:2012/669 sayılı kararının; dava konusu işlemin hukuka aykırı olarak tesis edildiği ileri sürülerek bozulması istenilmektedir.

Karar: Yapılan itirazların, 4458 Sayılı Gümrük Kanunu'nun 242. maddesinde öngörülen süre içerisinde olmadığı gerekçesiyle reddedilmesi, itiraza konu ek tahakkukun hukuka uygunluğunun dava yoluyla denetlenmesi olanağını ortadan kaldıran, kesin ve yürütülmesi zorunlu idari işlem tesisidir. Olayda da, dava konusu olan nihai işlem davalı İdarece bu yolda tesis edilen işlemdir. Bu işlem, İdarece geri alınmak veya idari yargı yerince iptal edilmek suretiyle, hukuk düzeninden kaldırılmadıkça, idari prosedürün yeniden işletilmesi ve idari dava hakkının kullanılması olanaklı değildir. Bu bakımdan; itirazın süre aşımı sebebiyle reddine ilişkin olan dava konusu işlemin hukuka uygun olup olmadığını araştırması gereken idari yargı yerinin, ek tahakkukun hukukiliğini incelemesi ve bu incelemenin sonucuna göre ek tahakkuk hakkında karar vermesi, yargılama hukukuna uygun görülmemiştir.

Dan.4.D, t.02.03.2016, E.2013/7569, K.2016/853 (Kazancı İçtihat Bilgi Bankası)

Hukuki uyumsuzluğun ilgili olduğu yasa maddeleri: 3065 S.K. md.1, md.2, md.10 ve md.20

İstem özet: Elektrik dağıtım faaliyeti ile işgal eden davacı şirketin abonelik sözleşmelerine binaen, son ödeme tarihine kadar ödenmeyen fatura borcu dolayısıyla hesaplanan gecikme zammı için tahakkuk aşamasında yapılması gereken hasılat kaydının tahsil aşamasında yapılmak suretiyle katma değer vergisi matrahlarının zamanında beyan edilmediği gerekçesiyle hakkında düzenlenen vergi inceleme raporu doğrultusunda 2010/4'üncü dönemi için salınan katma değer vergisi ile tekerrür hükümleri uygulanmak suretiyle kesken ziyai cezalı cezasının kaldırılması istemiyle dava açılmıştır. Ankara 1. Vergi Mahkemesinin 17.04.2013 günlü ve E:2013/420, K:2013/670 sayılı kararıyla; Türk Vergi Sistemi esas olarak tahakkuk esasını kabul edildiği, tahakkuk, gelirin mahiyet ve tutar olarak kesinleşmesi anlamına geldiği, hizmetten yararlanan aboneler de tüketiciler arasında yapılan abonman sözleşmesinin cezai bir şartı olan gecikme zammının, abone tarafından, faturada belirtilen son ödeme tarihine kadar bir ödemede bulunulmaması halinde, ödeme anına kadar günlük olarak hesaplandığı, ancak, tüketici tarafından söz konusu ödemenin ne zaman yapılacağı ise bilinemediği, dolayısıyla, ister son ödeme tarihinin ertesi günü yapılsın, isterse çok sonraki bir tarihte fatura ödenmiş olsun, davacı tarafından söz konusu fatura bedelinin geç ödenmesi nedeniyle tahakkuk ettirilecek gecikme zammı tutarı katma değer vergisi beyannamelerinin beyan edildiği an itibariyle önceden bilinebilir olmadığı, söz konusu gelirin mahiyet ve tutar itibariyle kesinleşmesi ancak tüketicinin ödeme yaptığı anda gerçekleştiği, öte yandan, Genel Tebliğdeki "vade farkı faturasının düzenlendiği tarih" ve sirkülerdeki "alınan bedel" ve "yapılan ödemeler" şeklindeki ifadelerin tüketici tarafından fiilen yapılmış bir ödemeyi işaret ettiği, bu haliyle hem ödeme zamanının belirlenerek gecikme yaşanan gün sayısının tespiti hem de işletilecek faiz üzerinden gecikme zammı tutarının belirlenmesi ve dolayısıyla gecikme faizinden doğan katma değer vergisinin tahakkuk ettirilebilmesi için fiili ödemeyi gerekli gördüğü de dikkate alındığında, davacı şirket adına tekerrür hükümleri uygulanmak suretiyle yapılan vergi ziyai cezalı katma değer vergisi tarhiyatında hukuka uyarlık bulunmadığı gerekçesiyle davanın kabulüne karar verilmiştir. Kararın, hukuka aykırı olduğu ileri sürülerek bozulması istenilmektedir.

Karar: Temyiz dilekçesinde ileri sürülen iddialar, bozulması istenilen kararın dayandığı gerekçeler karşısında, yerinde ve kararın bozulmasını sağlayacak durumda görülmemiştir.

Dan.VDDGK., t.10.02.2016, E.2016/60, K.2016/163 (Kazancı İçtihat Bilgi Bankası)

Hukuki uyuşmazlığın ilgili olduğu yasa maddeleri: 2577 S.K. md.2, 2576 S.K. md.5, md. 6, 2004 S.K. md.4, 492 S.K. md.28/b

İstemın özetı: Davacı banka tarafından, kullandırdığı kredilerin geri ödenmemesi nedeniyle teminata alınan taşınmazların icra nezdinde yapılan ihalede alacağına mahsuben ihale edilmesi sebebiyle ödediğı icra tahsil harçlarının iadesi istemiyle dava açılmıştır.

İstanbul 8.Vergi Mahkemesi dava konusu işlemin, özel hukuk ilişkisinden doğduğu ve adli yargının konusuna girdiğı, Uyuşmazlık Mahkemesinin 03.05.2010 gün ve E:2009/108, K.2010/98 sayılı kararının da bu yönde olduğu gerekçesiyle davayı görev yönünden reddetmiş, davacının temyiz istemini inceleyen Danıştay Dokuzuncu Dairesi ise davanın 2576 sayılı Kanun'un 6'ncı maddesi uyarınca idari yargı sistemi içerisinde vergi mahkemesince görülüp çözümleneceğı gerekçesiyle kararı bozmuştur.

Bozma kararına uymayan İstanbul 8. Vergi Mahkemesi'nin kararında ısrar etmesi üzerine, davacı tarafından; icra tahsil harcının iadesi istemiyle açılan davada idari yargının görevli olduğu ileri sürülerek kararın bozulması istenmiştir.

Karar: İcra dairesinin, yürüttüğü takip sonucuna göre Harçlar Kanunu'nun uygulanması suretiyle, Hazine adına, sorumlu sıfatıyla gerçekleştirdiğı vergilendirme işlemi niteliğindeki harç tahsilatlarının, İcra ve İflas Kanunu'nun uygulanması olarak değerlendirilmesine ve bu Kanun kapsamında şikayet müessesine konu edilmesine olanak bulunmamaktadır. Zira burada harca konu işlemlerin usul ve esas yönlerinden hukuka aykırılıkları yolunda bir iddia ileri sürülmemekte; bu işlemler nedeniyle harç alınmaması gerektiğı iddia edilerek, harcın tahsiline ilişkin idari işlemin iptali ile harem iadesine karar verilmesi istenilmektedir.

Vergi Mahkemesinin hükmüne esas aldığı Uyuşmazlık Mahkemesi kararında da uyuşmazlığın, icra dosyasının incelenmesini gerektirip gerektirmemesine bağılı olarak görevli yargı yerinin belirleneceğine işaret edilmiş olması karşısında; harç alınmasına dayanak gösterilen satış işleminin usul ve yasaya aykırılığı iddiasından kaynaklanmayan dolasıyla da icra dosyasının bu kapsamda incelenmesini gerektirmeyen; kamu hizmeti karşılığında, kamu gücü kullanılmak suretiyle tek yanlı olarak tahsil edilen harem iadesi istemine ilişkin uyuşmazlığın çözümünün, 2577 sayılı Yasa'nın 2. ve 2576 sayılı Kanun'un 6'ncı maddeleri uyarınca idari yargı içerisinde yer alan vergi mahkemesinin görevine girdiğı sonucuna varıldığından, davanın görev yönünden reddi yolunda verilen kararda hukuka uygunluk görülmemiştir.

Dan.VDDGK., t.10.02.2016, E.2015/1073, K.2016/141 (Kazancı İctihat Bilgi Bankası)

Hukuki uyumsuzluğun ilgili olduğu yasa maddeleri: 213 S.K. md.378, 2577 S.K. md.27

İstemnin özeti: Davacı tarafından, hakkında sahte fatura düzenlediği yolunda vergi tekniği raporu bulunan ...'a ait faturalara ilişkin düzeltme beyannamesi verilmesinin davalı idarece istenmesi üzerine, Mayıs ilâ Aralık 2011 dönemleri için ihtirazi kayıtla verilen düzeltme beyannamesi üzerine tahakkuk eden katma değer vergisi, yüzde elli oranında kesilen vergi ziyayı cezası ve hesaplanan gecikme faizi davaya konu yapılmıştır.

Tekirdağ Vergi Mahkemesi, 07.04.2014 gün ve E:2013/2723, K:2014/1078 sayılı kararıyla; mükelleflerin beyan ettikleri matrahlarla ve bu matrahlar üzerinden tarh edilen vergilere karşı dava açamayacaklarının düzenlendiği, beyan üzerinden alınan vergilere ait matrahın ihtirazi kayıtla beyanının, beyannamenin vergi kanunlarında öngörülen zamanlarda verilmesi koşuluna bağlı olduğu, süresi geçtikten sonra verilen beyannameye konulan ihtirazi kaydın ise beyanname üzerinden yapılan tahakkuka etkisi bulunmadığı gerekçesiyle davayı reddetmiştir.

Davacının temyiz istemini inceleyen Danıştay Dördüncü Dairesi, davacının temyiz istemini reddetmiş ise de karar düzeltme istemini kabul ederek önceki kararını kaldırdıktan sonra temyiz istemini yeniden inceleyerek verdiği 29.04.2015 gün ve E:2015/539, K:2015/1849 sayılı kararıyla; anılan hükümlerde ihtirazi kaydın beyannameye ne zaman konulabileceği, ihtirazi kaydın usulü gibi hususlara yer verilmediği, davalı idare tarafından, (15) gün içinde, hakkında sahte veya muhteviyatı itibarıyla yanıltıcı belge düzenlediği konusunda tespit bulunan ...'dan temin edilen faturaların, düzeltme beyannamesi verilerek, kayıtlarından çıkarılması, aksi halde hakkında vergi mevzuatına göre re'sen işlem yapılacağı hususunun bildirimini üzerine davacı tarafından, özgür iradesiyle değil, idarenin bu zorlayıcı yazısına istinaden ihtirazi kayıtla düzeltme beyannamesi verildiği, Kanunda öngörülen zaman ve zorunluluk dışında, mükelleflerden yeniden beyanname vermelerini isteme şeklinde bir uygulamanın vergi mevzuatında yer almadığı, idarelerin, devlet yetkilerini kullanırken donatıldıkları kamu gücüne dayanarak doğrudan veya dolaylı biçimde mükellefleri zorlaması nedeniyle verilen beyannameler, beyanname verme süresi geçmiş olsa dahi mükelleflerin serbest iradesini yansıtmadığından, bu beyannamelere ihtirazi kayıt konulmasına yasal bir engel bulunmadığı gerekçesiyle davacının ihtirazi kaydı dikkate alınmak suretiyle uyumsuzluğun esasını incelenerek yeniden karar verilmek üzere kararı bozmuştur.

Bozma kararma uymayan Tekirdağ Vergi Mahkemesi 14.07.2015 gün ve E:2015/360, K:2015/371 sayılı kararıyla; ilk kararında yer alan hukuksal nedenler ve gerekçeye ek olarak; Vergi Dava Daireleri Kurulunun 09.04.2014 gün ve E:2014/68, K:2014/255 sayılı kararının da aynı yönde olduğunu belirterek ilk kararında ısrar etmiştir.

Karar: Dayandığı hukuksal nedenler ve gerekçesi yukarıda açıklanan Tekirdağ Vergi Mahkemesinin 14.07.2015 gün ve E:2015/360, K:2015/371 sayılı ısrar kararı, aynı hukuksal nedenler ve gerekçe ile Kurulca da uygun bulunmuş; temyiz isteminin reddine, 10.02.2016 gününde oyçokluğuyla karar verilmiştir.

Dan.4.D., t.07.03.2016, E.2016/1411, K.2016/932 (Kazancı İctihat Bilgi Bankası)

Hukuki uyuşmazlığın ilgili olduğu yasa maddeleri: 213 S.K. md.3/B, md.339, 3065 S.K. md.29

İstem özet: 2008 yılı işlemleri incelenen davacı tarafından bir kısım derneğe teslim edilen malzemeler ile bir kısım derneğe yapılan aynı ve nakdi bağış ve yardımların gider olarak kabul edilemeyeceği iddiasıyla KDV indirimlerinin reddi, kullanım süresi geçen veya kullanılmayacak hale gelen ve takdir komisyonu huzurunda imha edilen mallara ilişkin davacı şirketin yüklendiği KDV'nin indirilecek KDV olarak dikkate alınamayacağı belirtilerek KDV indirim hesaplarından çıkarılması ve ifa ettiği distribütörlük hizmeti karşılığında düzenlenmesi gereken faturayı düzenlemediği ileri sürülerek bu tutarın matraha ilave edilmesi suretiyle salınan KDV ile tekerrür hükümleri uygulanarak kesilen vergi ziyayı cezasının kaldırılması istemiyle dava açılmıştır.

İstanbul 7. Vergi Mahkemesinin 04.03.2013 günlü ve E:2011/1867, K2013/673 sayılı kararıyla; bir kısım derneğe teslim edilen malzemeler ile yapılan aynı ve nakdi bağış ve yardımların davacı şirketin faaliyet konusu kapsamındaki kazancı ile doğrudan bir illiyet bağının bulunmaması nedeni ile kazancın elde edilmesi ve idame ettirilmesi için yapılan genel gider olarak nitelendirilmesinin mümkün olmadığından, söz konusu hususlara ilişkin olarak yapılan ödemelere yönelik KDV'nin indirimlerden çıkarılmasında hukuka aykırılık bulunmadığı; vergi kanunlarında zayı olan mal veya zayı olma kavramlarının ne anlama geldiği hususunda bir açıklamaya yer verilmediğinden zayı olmanın kelime anlamının ortaya konulması gerektiği, "zayı" kavramının sözlükte "kaybolma, yitme, kayıp, yok olmuş, elden çıkmış, mahvolmuş"; "zayı olma"nın ise "yitmek, kaybolmak" olarak tarif edildiği, bu itibarla, sebebi ne olursa olsun ilgili mevzuat uyarınca teşkil edilen resmi komisyonlar veya takdir komisyonu huzurunda imha edilen malların yitip gittiğinin açık olduğu, öte yandan idarenin önceki uygulamalarının aksi yönde olmasının uyuşmazlık konusu malların nitelendirilmesinde herhangi bir hukuki etkisinin olmayacağından davacının imha ettiği stoklarına ilişkin olarak yüklendiği ve indirim konusu yaptığı KDV tutarlarının indirimlerden çıkarılmasında hukuka aykırılık görülmediği; davacı şirkete yurt dışından zarar telefı fonu adı altında getirilen paraların aslında ... Grubuna verilen hizmetin bedeli niteliğinde olduğu ve söz konusu fonların gelir olarak kanuni defterlere kaydedilmesi gerektiğinden, bu bedellerin ilgili dönem kurum kazancına eklenmesinin yerinde olduğu, dayanak vergi ziyayı cezası 2005 yılına ilişkin olarak kesilip 2007 yılında kesinleştiğinden vergi ziyayı cezasının tekerrür hükümleri uygulanarak artırılmasının yasaya aykırı olmadığı gerekçesiyle davanın reddine karar verilmiştir. Kararın, hukuka aykırı olduğu ileri sürülerek bozulması istenilmiştir.

Karar: Temyiz dilekçesinde ileri sürülen iddialar, bozulması istenilen kararın dayandığı gerekçeler karşısında, yerinde ve kararın bozulmasını sağlayacak durumda görülmediğinden; temyiz isteminin reddine ve kararın onanmasına, 05.04.2016 gününde oyçokluğuyla karar verilmiştir.

Dan. 7.D., t.06.04.2016, E.2013/5703, K.2016/3808 (Kazancı İctihat Bilgi Bankası)

Hukuki uyumsuzluğın ilgili olduğu yasa maddeleri: 4458 S.K. md.226

İstem özet: ... Tekstil İthalat İhracat San. ve Dış Tic. Ltd. Şti. adına tescilli muhtelif tarih ve sayılı beyannamelerle dahilde işleme izin belgesi kapsamında ithal edilen eşyanın gerçeğe aykırı olarak düzenlenen belgelerle kaçak olarak yurtda bırakıldığından bahisle, söz konusu eşyaya isabet eden ve ithalatçı firmadan tahsil edilemeyen gümrük ve katma değeri vergilerinin, ithalat işlemlerine aracılık eden B karneli gümrük müşavir yardımcısı olan davacıdan tahsili amacıyla düzenlenen ödeme emrini; ödeme emrinde amme alacağına vadesi olarak gösterilen 27.09.2000 tarihini takip eden takvim yılı başından itibaren işlemeye başlayan 5 yıllık sürenin sonu olan 31.12.2005 tarihine kadar tahsil edilmesi gerekirken bu sürenin geçirilmesi suretiyle 25.03.2010 tarihinde tebliğ edilen ödeme emri içeriği vergilerin zamanaşımına uğradığı gerekçesiyle iptal eden İstanbul Dokuzuncu Vergi Mahkemesinin 20.06.2013 gün ve E:2012/2765; K2013/1643 sayılı kararının; ithalatçı firmadan tahsil edilemeyen vergilerin davacıdan tahsili amacıyla düzenlenen ödeme emrinde hukuka aykırılık bulunmadığı ileri sürülerek bozulması istenilmektedir.

Karar: Olay tarihinde yürürlükte bulunan şekilde 4458 sayılı Gümrük Kanunu'nun 226. Maddesi ve Gümrük Yönetmeliğinin 695. maddesinin bir, üç ve beşinci fıkralarının değerlendirilmesinden, gümrük idarelerinde dolaylı temsil yoluyla iş takibinde bulunmaya yetkili kişilerin gümrük müşavirleri olduğu; gümrük müşavir yardımcılarının ise ancak gümrük müşaviri adına ve sorumluluğu müşavire ait olmak kaydıyla işlem yapabilecekleri sonucuna ulaşılmaktadır.

Olayda, ... Tekstil İthalat İhracat Sanayi ve Dış Ticaret Limited Şirketi tarafından dahilde işleme rejimi kapsamında gerçekleştirilen ithalat işlemleri nedeniyle rejim koşullarının ihlal edildiğinden bahisle anılan firmanın ödenmeyen borcunun tahsili amacıyla davacı adına ödeme emri düzenlenmiş ise de, gümrük müşavir sıfatını haiz olmayıp, gümrük müşavir yardımcısı olarak görev yapan davacının gümrük idaresi nezdinde yanında çalıştığı gümrük müşaviri adına ve sorumluluğu müşavire ait olmak üzere iş takibi yapması, dolayısıyla, mali açıdan sorumlu tutulmasına olanak bulunmaması karşısında, aksi görüşten hareketle adına düzenlenen ödeme emrinde hukuka uyarlık bulunmadığından, istemin özeti bölümünde yazılı gerekçeyle ödeme emrini iptal eden mahkeme kararında sonucu itibarıyla isabetsizlik görülmemiştir.

Dan.9.D., t.13.04.2016, E.2013/12003, K.2016/2725 (Kazancı İçtihat Bilgi Bankası)

Hukuki uyumsuzluğın ilgili olduğu yasa maddeleri: 2250 S.K. md.17/9

İstem özet: Sahte fatura ticareti yaptığı saptanan ... Nak. Tur. Oto. İnş. Tic. Ltd. Şti.'nin tasfiyesi kapanarak ticaret sicilinden kaydının silinmesi nedeniyle 5520 Sayılı Kanun'un 17/9 uncu maddesi gereğince ilgili dönemde Şirket kanuni temsilcisi olan davacı adına 2008/Ocak ile Aralık dönemleri için tarh edilen vergi ziyai cezalı katma değer vergisinin kaldırılması istemiyle açılan davayı reddeden Sakarya Vergi Mahkemesi'nin 28.10.2013 tarih ve Esas No:2013/264, Karar No:2013/777 sayılı kararının bozulması istenilmektedir.

Karar: 5520 sayılı Kurumlar Vergisi Kanunu'nun İkinci Kısmının “Tasfiye, Birleşme, Devir, Bölünme ve Hisse Değişimi” başlıklı Dördüncü Bölümünde yer alan “Tasfiye” başlıklı 17 nci maddesine, 5904 Sayılı Kanun'un 6. maddesiyle, 03.07.2009 tarihinden geçerli olmak üzere eklenen 9 uncu fıkrasında; tasfiye edilerek tüzel kişiliği ticaret sicilinden silinmiş olan mükelleflere tasfiye öncesi ve tasfiye dönemlerine ilişkin olarak salınacak her türlü vergi tarhiyatı ve kesilecek cezaların, müteselsilen sorumlu olmak üzere; tasfiye öncesi dönemler için kanuni temsilcilerden, tasfiye dönemi için ise tasfiye memurlarından herhangi biri adına yapılacağı, limited Şirket ortaklarının, tasfiye öncesi dönemlerle ilgili bu kapsamda doğacak amme alacaklarından Şirkete koydukları sermaye hisseleri oranında sorumlu olacakları, bu fıkra uyarınca tasfiye memurlarının sorumluluğunun, tasfiye sonucu dağıtılan tutarla sınırlı olacağı hüküm altına alınmıştır.

5520 Sayılı Kanun'un 17. maddesine eklenen 9. fıkranın 03.07.2009 tarihinde yürürlüğe girmiş olması nedeniyle, ancak bu tarihten sonraki dönemlere ilişkin olarak uygulanması, vergiyi doğuran olayın 03.07.2009 tarihinden önce gerçekleşmiş olması durumunda anılan fıkranın uygulanmaması gerekliliği, hukuk devleti ve hukuki güvenlik ilkesi ile bu ilkelerin vergi hukuku bakımından hayata geçirilmesinde önemli rol oynayan vergi kanunlarının geriye yürümemesi ilkesinin zorunlu bir sonucu olarak karşımıza çıkmaktadır.

Olayda, vergiyi doğuran olayın tasfiyesi tamamlanarak tüzel kişiliği sona eren Şirketin 2008 yılında komisyon karşılığında sahte fatura düzenleme faaliyetinden kaynaklanan davacı adına yapılan tarhiyatın ve kesilen cezaların 2008 yılına ait olduğu göz önüne alındığında, 03.07.2009 tarihinde yürürlüğe giren 5520 sayılı Kurumlar Vergisi Kanunu'nun 17 nci maddesine eklenen 9 uncu fıkrasının, yürürlükte olmadığı dönemlere ilişkin olarak uygulanması, yukarıda bahsedilen hukukun temel ilkeleri karşısında mümkün olmadığından, davacı adına anılan Kanun maddesine dayanılarak yapılan dava konusu cezalı tarhiyatta hukuka uyarlık, aksi yöndeki Vergi Mahkemesi kararında ise hukuki isabet görülmemiştir.

Dan.15.D., t.03.02.2016, E.2013/1508, K.2016/546 (Kazancı İctihat Bilgi Bankası)

Hukuki uyuşmazlığın ilgili olduğu yasa maddeleri: 6183 S.K. md.73, 2918 S.K. md.20/d

İstem özet: Dava, davacının noter satış sözleşmesi ile satın aldığı aracın kendi adına devir ve tesliminin yapılması talebiyle Antalya Emniyet Müdürlüğü'ne yaptığı başvurunun reddine ilişkin işlemin iptali istemiyle açılmıştır.

Antalya 1. İdare Mahkemesi'nce; davacının noter satış sözleşmesi ile satın aldığı araç üzerindeki haciz şerhi kaldırılmadan veya ilgili kurumdan hacizli olarak devir edilmesinde sakınca olmadığına dair yazı alınmadan aracın davacı adına tescil edilmesinin mümkün olmadığı, davaya konu işlemde hukuka aykırılık bulunmadığı gerekçesiyle davanın reddine karar verilmiştir. Davacı tarafından kararın hukuka uygun olmadığı ileri sürülerek temyizen incelenerek bozulması istenilmektedir.

Karar: Dava dosyasının incelenmesinden, Şişli Vergi Dairesi'nin yazısına istinaden 28.11.2006 tarihindeplakalı araç üzerine 6183 Sayılı Kanun uyarınca haciz/ yakalamalı şerhinin işlendiği, davacı tarafından, aracın vergi borcu bulunmadığında dair Muratpaşa Vergi Dairesi'nden ilişik kesme yazısı sunulmak suretiyle, söz konusu aracın 15.10.2007 tarihinde noter satış sözleşmesi ile satın alındığı, davacının 06.01.2010 tarihinde aracın kendi adına kaydını talep ettiği, davalı idarece 26.01.2010 tarihli davaya konu işlem ile 6183 Sayılı Kanun'un 73. maddesine göre araç sahibinin haczedilen aracı üzerinde tasarrufta bulunmaması gerekirken davacıya sattığı, davacının, araç üzerine takyidat koyan Şişli Vergi Dairesi Müdürlüğü'nün aracın üzerinde haciz şerhi kalması şartıyla devrinin davacı adına yapılmasında sakınca bulunmadığına dair bir yazıyı getirdiği takdirde aracın hacizli olarak tescil işlemi yapılabileceğinden bahisle talebinin reddedildiği anlaşılmaktadır.

6183 Sayılı Kanunun 73. maddesinde; borçlunun, alacaklı amme idaresinin muvafakatini almaksızın hacizli mallarda tasarrufta bulunamayacağı, haczi koyan tahsil dairesi buna aykırı hareketin cezayı mucip olduğunu borçluya ihtar edeceği, haczedilmiş olan mal üzerinde üçüncü şahsın zilyedlik hükümlerine istinaden hüsnüniyetle elde ettiği hakların mahfuz olduğu, hüsnüniyet kaidelerine aykırı olarak hacizli mal üzerinde üçüncü şahsın elde ettiği hakların, alacaklının haczi ile o mala taalluk eden haklarını ihlal ettiği nispette butlanına mahkemece hükmolunacağı düzenlenmiştir.

Olayda, davacı aracı almadan önce 6183 Sayılı Kanun kapsamında araca haciz şerhi konulduğu, noterdeki satış sözleşmesinden sonra 29.12.2009 tarihinde eski malikin borcu sebebiyle UYAP üzerinden İstanbul 2. İcra Dairesi'nce de haciz şerhi işlendiği görülmektedir.

İlgili mevzuatın değerlendirilmesinden; hacizli bir aracın satışının yasaklanmadığı, ancak haciz koydurulan alacaklıların korunması amacıyla aracın hacizli olarak satılabileceği, davaya konu olayda da üzerindeki haciz noterde de vergi dairesinde de görünmeyen aracı satın alan davacı adına, tescili talep ettiği tarih itibarıyla araç üzerindeki hacizlerle birlikte trafik tescil kaydının yapılması gerektiği sonucuna varılmaktadır.

Ayrıca araç, adına hacizli olarak tescil edilecek davacının; söz konusu araç üzerindeki hacizlerin kaldırılmasına dair taleplerini adli yargı yerinde ileri sürebileceği de tabiidir. Bu

durumda davaya konu işlemin iptaline karar verilmesi gerekirken davayı reddeden İdare Mahkemesi kararında hukuka uyarlık bulunmadığına hükmedilmiştir.

Dan.VDDK., t.28.09.2016, E.2016/866, K.2016/813 (Danıştay Dergisi Yıl:2016 Sayı:143)

Hukuki uyumsuzluğun ilgili olduğu yasa maddesi: 193 S.K. md.31

İstem özet: Davacının çalışma gücü kayıp oranı hakkında Merkez Sağlık Kurulunca yapılan değerlendirme esas alınmak suretiyle sakatlık indiriminden yararlandırılmasının mümkün olmadığı yolunda tesis edilen işlemin iptali istemiyle dava açılmıştır. Kayseri Vergi Mahkemesi, sakatlık indiriminden yararlanmak amacıyla ilgililer tarafından ilgili Yönetmelikle belirlenen yetkili sağlık kuruluşlarından alınan bir raporun Merkez Sağlık Kuruluna intikal ettirilmesi üzerine, yetkili sağlık kuruluşundan alınan raporda yer alan sakatlık oranı ile kendi yaptığı değerlendirme sonucu bulduğu oranın farklı olduğu durumlarda, Kurulun yeniden incelenmesi amacıyla raporu veren hastaneye iade etme imkânı bulunduğu gibi ilgilinin çalışma gücü kayıp oranlarının tespiti için yetkili başka bir sağlık kuruluna gönderilmesini istemesinin de mümkün olduğu, Kurul tarafından bu imkânlar hiç kullanılmadan salt kağıt üzerinde yapılan değerlendirme neticesinde sakatlık oranının %34 olarak tespit edildiğinin davalı idareye bildirilmesi üzerine yeterli inceleme ve araştırma yapılmadan talebin reddedilmesinde yasal isabet görülmediği gerekçesiyle işlemi iptal etmiştir.

Temyiz istemini inceleyen Danıştay 3.Dairesi, 17.02.2015 gün ve E.2011/4106, K.2015/666 sayılı kararıyla; çalışanlar hakkında sakatlık indiriminin uygulanabilmesi için özrürlük oranının tespit edilmesi yeterli olmayıp, çalışma gücü kaybının da tespit edilmesi gerektiği, bu durumda, Mahkemece; davacının, vücut fonksiyon kaybı oranının, “Sakatlık İndiriminden Yararlanacak Hizmet Erbabının Sakatlık Derecelerinin Tespit Şekli ile Uygulanması Hakkındaki Yönetmelik” hükümleri uyarınca, yaptığı işle ilgili hangi oranda çalışma gücü kaybına tekabül ettiği tespit edilerek varılacak sonuca göre yeniden bir karar verilmek üzere kararı bozmuştur. Yerel mahkeme, diğer gerekçelere ek olarak; özür oranı ile çalışma gücü kaybı oranının farklı olduğu ve çalışma gücü kaybı oranının yapılan işe göre değiştiğinden bahisle özür oranından ayrı olarak belirlenmesi gerektiği yolundaki görüşe itibar etmenin mümkün olmadığı, çünkü her iki oranın belirlendiği cetvelin aynı olmasının yanı sıra, çalışma gücü kaybı oranının tespiti için başvuruda bulunan kişilerin yapacakları işe göre iş gücü kaybına ilişkin bir belirleme yapılmadığı, olayda da genel olarak özür oranı ve iş gücü kaybı oranının belirlendiği gerekçesiyle kararında ısrar etmiş, ısrar kararı temyiz edilmiştir.

Karar: Vergi mahkemesi kararı, davacının, vücut fonksiyon kaybı oranının yaptığı işle ilgili hangi oranda çalışma gücü kaybına tekabül ettiğinin tespitinden sonra varılacak sonuca göre yeniden bir karar verileceği gerekçesiyle bozulduğundan ve uyumsuzluğun esasına ilişkin temyiz incelemesi yapılmadığından, bu incelemenin Kurulca değil, ilk derece yargı yerince verilen kararları temyizen incelemekle görevli vergi dava dairesince yapılması gerektiği belirtilerek; temyiz isteminin ısrar hükmü yönünden reddine, kararın, dava konusu işlemin iptaline ilişkin hüküm fıkrası temyizen incelenmek üzere Danıştay Üçüncü Dairesine gönderilmesine oyçoklukluğuyla karar verilmiştir.

Dan.7.D., t.21.01.2016, E.2012/5968, K.2016/321 (Danıştay Dergisi Yıl:2016 Sayı: 143)

Hukuki uyumsuzluğın ilgili olduğu Anayasa ve yasa maddeleri: T.C. Anayasası md.11, md.36, md.40/f.2; 2577 S.K. md.2

İstemın özeti: Davacı adına tescilli serbest dolaşıma giriş beyannamesi muhteviyatı eşya nedeniyle ek olarak tahakkuk ettirilen gümrük ve katma değer vergileri üzerinden hesaplanarak karara bağlanan para cezalarının tahsili amacıyla düzenlenerek tebliğ edilen ödeme emrinin iptali istemiyle açılan davayı; 25.04.2012 gününde tebliğ edilen ödeme emrine karşı yasal 7 günlük süre geçirildikten sonra açılan davada süre aşımı bulunduğu gerekçesiyle reddeden İstanbul 6.Vergi Mahkemesinin 02.07.2012 gün ve E.2012/1146, K.2012/1702 sayılı kararının; ödeme emrinin 29.04.2012 tarihinde tebliğ edildiği, dolayısıyla davanın süresinde açıldığı ileri sürülerek bozulması istenilmiştir.

Karar: Devletin, işlemlerinde, bireylerin hangi kanun yolları ve mercilere başvuracağını ve sürelerini belirtmek zorunda olduğunu öngören Anayasanın 40'ncı maddesinin ikinci fıkrasının; ayrı bir yasal düzenlemenin varlığını gerektirmeyen, doğrudan uygulanabilir nitelik taşımasından dolayı yasama, yürütme ve yargı organlarının, idare makamlarının ve diğer kamu kurum ve kuruluşlarının işlemlerinde, bu işlemlere karşı başvurulacak idari veya yargı mercileri ve kanun yolları ile sürelerini belirtmesi zorunludur.

Dava konusu ödeme emrinde, bu işleme karşı başvurulacak yargı mercii veya idari makam gösterilmediği gibi başvuru süresinin de gösterilmediği açıktır. Bu durum, Anayasanın 40'ncı maddesinin ikinci fıkrasına ilişkin gerekçede belirtildiği gibi son derece karışık olan mevzuat karşısında bireylerin yargı yeri ve idari makamlar önünde haklarını sonuna kadar arayabilmelerini olanaklı kılmak amacıyla öngörülen zorunluluğa aykırı ve dolayısıyla, Anayasanın 36'ncı maddesinde öngörülen hak arama hürriyetini sınırlayıcı bir sonuç doğurmuş ve Anayasanın temel hak ve hürriyetlerin korunmasını düzenleyen 40'ncı maddesine açıkça aykırılık oluşturmuştur.

Bu itibarla; Anayasanın 40'ncı maddesindeki düzenlemeye aykırı olarak, başvuru yolları ve süresi gösterilmeyen ödeme emrinin iptali istemiyle açılan davanın süre aşımı nedeniyle reddi yolunda verilen mahkeme kararında hukuki isabet görülmemiştir.

Dan.9.D., t.17.02.2016, E.2013/797, K.2016/503 (Danıştay Dergisi Yıl:2016 Sayı:143)

Hukuki uyuşmazlığın ilgili olduğu yasa maddeleri: 213 S.K. md.8, md.378; 2577 S.K. md.7

İstem özet: Davacı kuruma İl Özel İdare Müdürlüğü tarafından ödenen ortaklık payından binde 7,5 oranında damga vergisi kesilmesine ilişkin işlemin iptali ile anılan idarece ödenen tutarın iadesi istemiyle açılan davayı incelemeksizin reddeden Konya 1.Vergi Mahkemesi'nin 21.10.2009 tarih ve E.2009/448, K.2009/1439 sayılı kararının; dilekçede ileri sürülen sebeplerle bozulması istenilmiştir.

Karar: Söz konusu davada yerel mahkeme İl Özel Müdürlüğü'nün Maliye Bakanlığı tarafından istihkaktan kesinti yapmak suretiyle vergi tahsil etme yetkisi verilen kurumlar arasında sayılmadığı ve ödeme yapılırken davacı bankanın imzasını taşıyan ödeme belgesi olmadığı gerekçesiyle verilen, incelenmeksizin ret kararının bozulması talep edilmiştir.

Olayda, dava konusu damga vergisinin resmi daire olan Konya İl Özel İdare Müdürlüğü tarafından davacı İller Bankası Genel Müdürlüğü'ne yapılan ortaklık payı ödemelerinden vergi sorumlusu sıfatıyla kesinti yapılmak suretiyle ödendiği ve damga vergisinin ödenmesi sonucunda verginin mükellefi olan davacının menfaatinin ihlal edildiği hususlarının birlikte değerlendirilmesi neticesinde, dava konusu kesinti işleminin 2577 Sayılı Kanunun 7'nci maddesi uyarınca kesintinin yapıldığı günden itibaren başlayan dava açma süresi içinde idari davaya konu edilmesi olanaklı iken, Vergi Mahkemesince davanın incelenmeksizin reddine karar verilmesinde isabet görülmemiştir.

Dan.9.D., t.22.02.2016, E.2014/7121, K.2016/664 (Damıtay Dergisi Yıl:2016 Sayı:143)

Hukuki uyuşmazlığın ilgili olduğu yasa maddeleri: 488 S.K. md.1, md.3, md.8, md.27; 213 S.K. md.3

İstemın özeti: Davacı şirket tarafından, uhdesinde kalan Türkiye Kömür İşletmeleri Kurumu Genel Müdürlüğü motorin alım ihalesi nedeniyle ihtirazi kayıtla ödenen damga vergisinin kaldırılması istemiyle açılan davayı kabul eden Ankara 1. Vergi Mahkemesi'nin 19.03.2014 tarih ve E.2013/1580, K.2014/454 sayılı kararının; dilekçede ileri sürülen sebeplerle bozulması istenilmiştir.

Karar: Olayda, vergi mahkemesince verilen kararda Damga Vergisi Kanunu'na ekli (1) sayılı tablonun II/2 bendinde yer alan "resmi daire" ve "kamu tüzel kişiliği" kelimeleri arasında bulunan "ve" bağlacı nedeniyle, kurumların ihale kararlarının vergiye tabi olabilmesi için her iki koşulun bir arada sağlanmasının gerekli ve zorunlu bulunduğu, dolayısıyla ihaleyi yapan kurumun söz konusu her iki şartı bir arada taşımadığından aldığı ihale kararının vergiye tabi olmadığı belirtilmekte ise de; kanunun hükümleri ve kanun sistematığı incelendiğinde söz konusu maddede yer verilen "ve" bağlacının iki ayrı şartın birlikte gerçekleşmesi koşulunu amaçlamadığı, zira "ve" bağlacı bu anlamda dikkate alındığında, Kanunun 8. maddesinde yer alan "...resmi daireden maksat, genel ve özel bütçeli idarelerle..." ifadesine göre bir kurumun "resmi daire" sayılabilmesi için hem "genel" hem de "zel" bütçeli olmasının gerekeceği, ancak idari teşkilat yapısı içerisinde böyle bir kurumun mevcut bulunmaması hususu yanında, Kanunun 27. maddesinde yer alan düzenleme de dikkate alındığında "resmi daire" ve "kamu tüzel kişiliği" niteliklerinin her hangi birinin bulunması durumunda, bu kurumlar tarafından alınan ihale kararlarının damga vergisine tabi olacağı sonucuna varılmıştır.

Bu durumda, Damga Vergisi Kanunu uyarınca resmi daire niteliğine sahip olmamakla birlikte kamu tüzel kişiliğini haiz Türkiye Kömür İşletmeleri Kurumu Genel Müdürlüğü tarafından alınan ihale kararları da damga vergisine tabi olacağından, yazılı gerekçeyle davayı kabul ederek ihtirazi kayıtla ödenen damga vergisinin ret ve iadesine hükmeden vergi mahkemesi kararında hukuka uyarlık bulunmamaktadır.

Dan.7.D., t.04.05.2016, E.2013/4385, K.2016/4281 (Danıştay Dergisi Yıl:2016 Sayı:143)

Hukuki uyuşmazlığın ilgili olduğu yasa maddeleri: 4458 S.K. md.46, md.64, md.70, md.211, md. 212

İstem özet: Dava, davacı adına tescilli serbest dolaşıma giriş beyannamesinin iptal edilmesi üzerine beyanname nedeniyle ödenen gümrük, özel tüketim ve katma değer vergilerinin geri verilmesi istemiyle yapılan başvurunun reddine dair karara yöneltilen itirazın, kırk beş günlük başvuru süresinin geçirildiğinden bahisle reddi yolundaki işlemin iptali ile ödenen vergilerin idareye başvurunun yapıldığı tarihten itibaren hesaplanacak yasal faiziyle birlikte iadesine hükmedilmesi istemiyle açılmıştır. Beyannamenin iptali istemiyle tescil tarihinden itibaren Gümrük Yönetmeliğinin 124'üncü maddesinde öngörülen üç ay içinde başvurulduğu ve bu talebin kabul görmesi üzerine yine aynı süre içerisinde vergilerin geri verilmesinin istendiği anlaşıldığından vergilerin geri verilmesi talebinin süresinde yapılmadığından bahisle reddine dair dava konusu işlemde hukuka uyarlık görülmeyle dava kabul edilmiştir. Davalı idarece, Gümrük Yönetmeliğinin 124'üncü maddesinin genel, 499'uncü maddesinin ise özel düzenleme olduğu; özel düzenleme uyarınca beyannamenin iptali halinde vergilerin geri verilmesi için başvurulması gereken sürenin 4458 Sayılı Gümrük Kanunu'nun 46.maddesinin 2.fıkrasının (a) bendinde öngörülen kırk beş günlük süre olduğu ileri sürülerek, kararın bozulması istenilmiştir.

Karar: Davalı İdarece, beyannamenin iptal edilmesi halinde gümrük vergilerinin geri verilmesi istemiyle başvurulması gereken sürenin Gümrük Yönetmeliğinin anılan 499. maddesi hükmünden hareketle 4458 sayılı Kanunun 46. maddesinin 2.fıkrasının (a) bendinde öngörülen kırk beş günlük süre olduğu kabul edilmiş ise de; normlar hiyerarşisine göre, üst kademedeki yer alan normdaki boşluğun alt kademedeki yer alan norm ile doldurulması mümkün olmadığından, 4458 sayılı Kanunun 46.maddesinin 2.fıkrasının (a) bendinde öngörülen sürenin olayda uygulanması mümkün değildir.

4458 sayılı Kanunun, beyannamelerin iptalini düzenleyen 64.maddesinde, beyannamelerin iptalinin hangi süre içerisinde istenebileceği hususunda herhangi bir süre öngörülmemiş; Gümrük Yönetmeliğinin 499.maddesinin de yukarıda açıklandığı üzere uygulanmasının mümkün olmaması karşısında, Gümrük Kanununda, iptal edilen beyannameye dayanılarak ödenen gümrük vergilerinin geri verilmesi istemiyle yapılacak başvuru süresine ilişkin boşluk bulunduğu açıktır.

Kanunun "Vergilerin Geri Verilmesi veya Kaldırılması" başlıklı 5.bölümünde, beyannamenin iptal edilmesi dahil dört ayrı geri verme sebebi sayılmış olup, bunlardan ilki Kanunun 211.maddesinde öngörülen, kanunen ödenmemesi gerektiği halde ödenmiş olan gümrük vergilerinin geri verilmesidir. Bu sebebin, gümrük vergilerinin geri verilmesinde genel bir geri verme sebebi olması nedeniyle bu sebep için öngörülen üç yıllık sürenin, yukarıda varlığı tespit edilen boşluğun giderilmesi amacıyla beyannamelerin iptali halinde iptal edilen beyannameye dayanılarak ödenen gümrük vergilerinin geri verilmesi istemiyle yapılacak başvuru süresi için de uygulanması gerekmektedir.

Bu bakımdan; olayda, gümrük vergilerinin tebliğ edilmesi üzerine üç yıllık süre içerisinde ödenen vergilerin geri verilmesi istemiyle başvuruda bulunulduğunun anlaşılması karşısında, davacının süresinde başvurmadığından bahisle tesis edilen işlemlerde hukuka uyarlık bulunmadığından, dava konusu itirazın reddine dair işlemi iptal eden mahkeme kararına sonucu itibarıyla isabetsizlik görülmemiştir.

Dan. 3.D., t.24.03.2016, E.2016/3738, K.2016/2468 (Danıştay Dergisi Yıl:2016 Sayı:143)

Hukuki uyumsuzluğın ilgili olduğu yasa maddeleri: 213 S.K. md.3, md.30, md.74

İstemnin özeti: Davacı adına, ticari araç ve plakasının satış bedelinin gerçek değerinin altında gösterildiğinden bahisle Vergi Usul Kanunu'nun 30.maddesinin 2.fıkrasının 2.bendine göre sevk edildiği takdir komisyonu kararına dayanılarak re'sen salınan 2010 yılına ait bir kat vergi ziyayı cezalı gelir vergisinin kaldırılması istemiyle dava açılmıştır. İstanbul 11.Vergi Mahkemesinin 10.05.2013 gün ve E.2012/2474, K.2013/1199 sayılı kararıyla; 213 sayılı Kanunun 30.maddesinin 3.fıkrası uyarınca, eksik beyan üzerine takdire sevk halinde mükellefe, takdir komisyonu tarafından on beş günden az olmamak üzere bir mühlet verilmeden ve vergi matrahına ilişkin bilgileri vermeye ve kanuni defterlerini ibraz etmeye davet edilmeden matrah takdirine gidilmesi sonucu yapılan dava konusu tarhiyatta hukuka uyarlık bulunmadığı gerekçesiyle tarhiyat kaldırılmıştır. Davalı idare tarafından, davacının faaliyet gösterdiği hat için İstanbul Taksiciler Esnaf Odasının görüşü değerlendirilerek takdir edilen matrahın hukuka uygun olduğu ileri sürülerek kararın bozulması istenmiştir.

Karar: Olayda, davacı adına düzenlenen takdire sevk fişinde sevk nedeni, vergi beyannamesi kanuni veya ek süreler içinde verilmekle beraber beyannamede vergi matrahına ilişkin bilgilerin gösterilmemesi olarak belirtilmiş ise de beyannamesini matrahlı bir şekilde verdiği anlaşılan davacının beyannamesinde vergi matrahına ilişkin bilgilerin gösterilmediği yolunda idarece bir saptamada bulunulmadığı gibi söz konusu tarh nedeninin hangi bilgi ve belgelere dayandığının da açıkça belirtilmediği görölmektedir.

Bu durumda re'sen tarh nedeni hukuka uygun bir şekilde ortaya konulmaksızın belirlenen matrah üzerinden yapılan tarhiyatta hukuka uygunluk bulunmadığından, tarhiyatı kaldıran Vergi Mahkemesi kararında sonucu itibarıyla hukuka aykırılık görölmemiştir.

Dan.4.D., t.05.04.2016, E.2016/3228, K.2016/1483 (Danıştay Dergisi Yıl:2016 Sayı:142)

Hukuki uyuşmazlığın ilgili olduğu yasa maddeleri: 213 S.K. md.116, md.122, md.124

İstem özet: Tasfiyesi tamamlanarak ticaret sicilinden kaydı silinen limited şirket hakkında düzenlenen vergi inceleme raporuna istinaden takdir komisyonu kararı uyarınca kanuni temsilci sıfatıyla davacı adına re'sen salınan katma değer vergisi ve kesilen vergi ziyai cezasının kaldırılması istemiyle yaptığı düzeltme ve şikayet başvurusunun zımnen reddine ilişkin işlemin iptali istemiyle dava açılmıştır.

İstanbul 3. Vergi Mahkemesinin 20.11.2013 günlü ve E.2013/138, K.2013/2807 sayılı kararıyla; davacı kanuni temsilci hakkında yapılan cezalı tarhiyata karşı açılan davanın süre aşımı nedeniyle reddine karar verilmesi üzerine davacı tarafından düzeltme-şikayet başvurusu yapıldığı, ancak Vergi Usul Kanunu'nun 122-124. maddelerinde yer alan düzeltme ve şikayet yoluna başvurulabilmesi için, vergilendirme işlemleri sırasında anılan Kanunun 117. ve 118. maddelerinde tanımı yapılan ve kendisinden düzeltme isteminde bulunulan idari makamın veya uyuşmazlık halinde yargı yerinin yorum tekniklerine başvurmadan ilk bakışta anlaşılabilir açıklıktaki vergilendirme yanlışlıklarını içeren bir hatanın yapılmış olmasının gerektiği, davacı tarafından cezalı tarhiyata ilişkin olarak ileri sürülen iddiaların niteliğine bakıldığında ise, uyuşmazlığın hukuki ihtilaf olduğu, yukarıda belirtilen maddeler kapsamında bir hatanın bulunmadığı gerekçesiyle davanın reddine karar vermiş, karar temyiz edilmiştir.

Karar: Temyiz dilekçesinde ileri sürülen iddialar, bozulması istenilen kararın dayandığı gerekçeler karşısında, yerinde ve kararın bozulmasını sağlayacak durumda görülmediğinden, temyiz isteminin reddine ve kararın onanmasına oyçokluğuyla karar verilmiştir.

Karşı oyda; davacının dava konusu cezalı tarhiyatın zamanaşımı iddiasıyla kaldırılması istemiyle yaptığı düzeltme ve şikayet başvurusunun reddi üzerine dava açtığı; vergi mahkemesi tarafından davacının zamanaşımı iddiası da dikkate alınarak uyuşmazlığın vergi muamelelerindeki hataların düzeltilmesine ilişkin hükümlere göre incelenerek karar verilmesi gerektiği gerekçesi ileri sürülmüştür.

Dan.VDDK., t.28.09.2016, E.2016/567, K.2016/807 (Danıştay Dergisi Yıl:2016 Sayı:143)

Hukuki uyuşmazlığın ilgili olduğu yasa maddesi: 488 S.K. md. 1, md. 10; 4760 S.K. md.1, md.2, md.3

İstem özet: Dava; Maliye Bakanlığı Gelir İdaresi Başkanlığının, Özel Tüketim Vergisi Genel Tebliği ekinde yer alan Taahhütnamelerle ilgili 10.04.2007 tarih ve (17) sayılı Damga Vergisi Sirküleri ile bu Sirkülerin noter odası başkanlıklarına ve noterlere duyurulmasına ilişkin Türkiye Noterler Birliğinin 03.05.2007 tarih ve 20 sayılı Genelgesinin iptali istemiyle açılmıştır. Davayı inceleyen Danıştay 9.Dairesi, 19.10.2015 gün ve E.2013/867, K.2015/10942 sayılı kararıyla; ...01.01.2005 tarihinde yürürlüğe giren 5821 sayılı Kanunun 7. maddesi ile yapılan değişikliğin ardından, 01.01.2005 tarihinden itibaren belli bir parayı ihtiva etmeyen taahhütnamelerin damga vergisine tabi olmadığı, olayda; ÖTV Genel Tebliği ekinde yer alan taahhütnameler bir taahhüdü içeriyor olmakla birlikte, söz konusu taahhüt malın bedeline değil, satın alınan malın Özel Tüketim Vergisi Kanununda öngörüldüğü şekilde kullanılıp kullanılmayacağına, dolayısıyla bir işin yapılıp yapılmamasına, yani paradan mücerret bir edimin ifasına ilişkin olması nedeniyle, yukarıda yer alan düzenlemeler uyarınca damga vergisine tabi tutulamayacakları, anılan kağıtların nispi oranda damga vergisine tabi tutulması gerektiği yolunda düzenlemelere yer verilen dava konusu (17) sayılı Damga Vergisi Sirküleri ile bu Sirkülerin noter odası başkanlıklarına ve noterlere duyurulmasına ilişkin Türkiye Noterler Birliğinin 03.05.2007 tarih ve 20 sayılı Genelgesinde hukuka uyarlık bulunmadığı gerekçesiyle davaya konu düzenlemeleri iptal etmiştir.

Maliye Bakanlığı tarafından, kanuni düzenlemeye açıklık getiren sirkülerin idari davaya konu edilebilecek nitelikte idari bir işlem sayılamayacağı, Noterler Birliği tarafından sirkülerin genelgeyle duyurulmasının görevleri arasında bulunduğu, kararın usul ve yasaya aykırı olduğu ileri sürülerek bozulması istenmiştir.

Karar: Danıştay 9.Dairesinin Kararı, Kurulca aynı hukuksal gerekçelerle uygun bulunmuş olup, temyiz isteminin reddine karar verilmiştir.

Dan.VDDK., t.10.02.2016, E.2015/1033, K.2016/165 (Danıştay Dergisi Yıl:2016 Sayı:142)

Hukuki uyuşmazlığın ilgili olduğu yasa maddesi: 213 S.K. mükerrer md.49, md.377; 1319 S.K. md.11, md.21, md.29; 2577 S.K. md.7

İstem özet: 2014 yılında uygulanmak üzere Kocaeli İli cadde ve sokaklar için takdir edilen asgari arsa m2 birim değerinin tespitine ilişkin ...takdir komisyonu kararının, Petrol Ofisi Caddesine ilişkin kısmının iptali istemiyle dava açılmıştır. Kocaeli 2. Vergi Mahkemesi, Emlak Vergisine Matrah Olacak Vergi Değerlerinin Takdirine İlişkin Tüzüğe uygun olarak dava ve savunma dilekçelerinde ileri sürülen iddiaları karşılayacak şekilde düzenlenen raporda belirlenen değeri aşan kısmın iptaline karar vermiş, anılan tutarlara isabet eden kısmı yönünden davayı reddetmiştir. Tarafların temyiz istemini inceleyen Danıştay 9.Dairesi 24.11.2014 gün ve E.2014/8943, K.2014/8517 sayılı kararıyla; 213 Sayılı Kanun'un mükerrer 49'uncu maddesinde "kesinleşen değerlerin ilanından" bahsedilerek kanun koyucu tarafından verginin tahakkuk ettirildiği yılın başından önce vergi değerinin kesinleşmesi sağlanmak istendiğinden ve belediyelerce kesinleşen bu değerler esas alınarak tarh ve tahakkuk yapıldığından, mükelleflerin takdir komisyonlarınca dört yılda bir belirlenen arsa ve arazi asgari metrekare birim değerlerinin kesinleşmesinden önce idareye yapılan başvuru sonucu verilen cevaptan ya da herhangi bir şekilde öğrenildiği tarihten itibaren 30 günlük genel dava açma süresi içerisinde dava açılması gerektiğinden, olayda ise tahakkuk tarihi esas alınmak suretiyle vergi değerinin kesinleşmesinden sonra dava açıldığından davanın süre aşımı nedeniyle reddi gerekirken, keşif ve bilirkişi incelemesi yapılarak karar verilmesinde yasal isabet bulunmadığı gerekçesiyle kararı bozmuştur.

Yerel mahkeme, bireysel işlem olan emlak vergisi tahakkukuna esas düzenleyici işleme karşı, bireysel işlemin bildirim üzerine süresi içerisinde dava açıldığı gerekçesiyle kararında ısrar etmiştir.

Karar: Danıştay 9.Dairesinin yukarıda yer verilen kararının dayandığı aynı hukuksal nedenler ve gerekçe uyarınca temyiz isteminin kabulü ile Kocaeli 2.Vergi Mahkemesinin 18.09.2015 gün ve E.2015/617, K.2015/669 sayılı ısrar kararının bozulmasına, oyçokluğuyla karar verilmiştir.

Dan.9.D., t.15.02.2016, E.2013/408, K.2016/429 (Danıştay Dergisi Yıl:2016 Sayı:143)

Hukuki uyuşmazlığın ilgili olduğu yasa maddeleri: 488 S.K. md.1; 213 S.K. md.3

İstem özet: Davacı ortaklık adına, alt yüklenici firma ile yaptığı sözleşmeye ilişkin damga vergisinin beyan edilmediğinden bahisle takdir komisyonu kararına istinaden 2011/Ocak dönemi için tarh edilen damga vergisi ile kesilen vergi ziyayı cezasının kaldırılması istemiyle açılan davayı reddeden Ankara 6. Vergi Mahkemesi'nin 31/10/2012 günlü, E.2011/2360, K.2012/1557 sayılı kararının; dilekçede ileri sürülen sebeplerle bozulması istenilmiştir.

Karar: Dosyanın incelenmesinden, İller Bankası Genel Müdürlüğü ile davacı ortaklık arasında ... İnşaat İşi nedeniyle sözleşme imzalandığı, bu sözleşmede işin tamamlanma süresinin 1800 gün olarak belirlendiği, 06.01.2011 tarihinde davacı ortaklık ile ... Şirketi arasında imzalanan alt yüklenici sözleşmesi ile söz konusu işin bir kısmının alt yüklenici olan ... Şirketi'ne devredildiği...dava konusu sözleşmede sözleşme süresi 360 gün olarak belirlenmiş olup sözleşme bedelinin belirlendiği maddede herhangi bir işlem bedeline ya da bu bedeli belirleyecek rakamlara yer verilmediği, davalı idare tarafından söz konusu sözleşmenin belli bir meblağı içermediğinin görülmesi üzerine davacı ortaklık ile İller Bankası Genel Müdürlüğü arasında imzalanan ve 1800 günlük iş için düzenlenen sözleşmede yer alan sözleşme bedeli matraha esas alınarak vergilendirme yapıldığı anlaşılmıştır.

Bu durumda davacı ortaklık ile alt yüklenici firma arasında imzalanan sözleşmede bedelin belirlendiği 8.maddede herhangi bir işlem bedeline (kağıdın içerdiği meblağ) ya da bu bedelin hesaplanmasına ilişkin rakamlara yer verilmediği görüldüğünden, söz konusu sözleşmenin nispi damga vergisine tabi tutulmasına olanak bulunmadığından davayı reddeden vergi mahkemesi kararında hukuka uygunluk görülmemiştir.

Dan. 7.D., t.16.03.2016, E.2013/3535, K.2016/2650 (Danıştay Dergisi Yıl:2016 Sayı:143)

Hukuki uyuşmazlığın ilgili olduğu yasa maddeleri: 4458 S.K. md.208, md. 234

İstem özet: Davacı adına tescilli beyannameyle ithal edilen eşyanın kıymetinin noksan beyan edildiğinin saptandığından bahisle ek olarak tahakkuk ettirilen gümrük vergisi üzerinden 4458 Sayılı Gümrük Kanununun 234. Maddesinin 2. Fıkrası uyarınca hesaplanarak karara bağlanan para cezasına vaki itirazın reddine dair işlemin iptali istemiyle açılan davayı; olayda, eşyanın kıymetinin noksan beyan edildiğinin ihracat beyannamesindeki verilerden hareketle tespit edilmiş olması karşısında, karara bağlanan para cezasında hukuka aykırılık görülmediği gerekçesiyle reddeden yerel mahkeme kararının, eşyanın gerçek kıymetinin beyan edildiği ileri sürülerek bozulması istenilmiştir.

Karar: Olayda, davacı adına tescilli beyanname ile dahilde işleme rejimi kapsamında ithal edilen eşyanın kıymetinin noksan beyan edildiğinden bahisle ek olarak tahakkuk ettirilen vergi üzerinden para cezası alınmış ise de, para cezası kararının alındığı tarih itibarıyla anılan rejimin usulüne uygun olarak sonlandırıldığı tartışmasız olması karşısında, ortada herhangi bir vergi kaybı söz konusu olmadığından, karara bağlanan para cezasında hukuka aykırılık bulunmamaktadır. Bu bakımdan; dava konusu edilen para cezası kararına vaki itirazın reddine dair işlemin iptali gerekirken, davanın reddi yolunda verilen mahkeme kararında isabet görülmemiştir.

Dan.4.D., t.01.06.2016, E.2015/4673, K.2016/2729 (Danıştay Dergisi Yıl:2016 Sayı:143)

Hukuki uyumsuzluğun ilgili olduğu yasa maddeleri: 213 S.K. md.3, md.134; 5520 S.K. md.2

İstem özet: 2006 yılında ... Üniversitesi Spor Kulübü Derneği bünyesinde yürütülen değişik sportif faaliyetlere katılan üye olmayan kursiyerlerden elde edilen gelirin kayıt ve beyan dışı bırakıldığı ileri sürülerek düzenlenen rapor uyarınca yapılan cezalı tarhiyatın kaldırılması istemiyle dava açılmıştır.

Danıştay 4. Dairesinin 09.09.2013 günlü ve E.2013/48, K. 2013/5632 sayılı bozma kararı üzerine yerel mahkeme, davacı Derneğin Tüzüğünde öngörülen gençliğe yönelik sosyal amaçlarını gerçekleştirmek üzere çeşitli spor dallarında kurslar düzenlendiğini, söz konusu kursların ticari faaliyet taşımadığı gibi kar amacının da bulunmadığını, ... öğrencileri tarafından eğitim verildiğini, inceleme elemanınca kursiyerlerin ifadesine başvurulmadığı dikkate alındığında, Dernek tarafından yürütülen faaliyetin iktisadi işletme oluşturduğu hususunun somut olarak ortaya konulmadığını belirterek davanın kabulüne karar vermiştir. Kararın, hukuka aykırı olduğu ileri sürülerek bozulması istenilmiştir.

Karar: Mahkeme kararının, yukarıda belirtilen bozma kararının gerekçelerine uygun olduğu gerekçesiyle temyiz talebinin reddine karar verilmiştir.

Dan.4.D., t.18.05.2016, E.2013/367, K.2016/2360 (Danıştay Dergisi Yıl:2016 Sayı: 143)

Hukuki uyuşmazlığın ilgili olduğu yasa maddeleri: 213 S.K. md.134; 3065 S.K. md.29

İstem özet: Dava, davacı adına düzenlenen ödeme emrinin iptali istemiyle açılmıştır. İstanbul 4. Vergi Mahkemesinin 19.09.2012 günlü ve E.2012/802, K.2012/2240 sayılı kararıyla; YMM raporu ve ilgili teminat mektuplarının ibrazı suretiyle iade/mahsubu talep edilen katma değer vergilerinin, ödemelerin mahiyeti ve davacıya ... Türkiye Gıda A.Ş. ile akdedilen sözleşme kapsamının ve Kanun ile ilgili Genel Tebliğler karşısındaki durumu ortaya konacak şekilde yapılacak vergi incelemesi yoluyla iade veya mahsubunun sağlanması gerekirken; böyle bir inceleme yapılmaksızın, hukuki dayanaktan yoksun 76 seri no'lu Tamim'e atıfta bulunarak davacının mahsup talebinin reddedilmesi suretiyle mahsup talebine konu vergi borçlarının cebren tahsili yolunda tesis edilen işlemde hukuka uyarlılık bulunmadığı gerekçesiyle davanın kabulüne karar verilmiştir. Kararın, hukuka aykırı olduğu ileri sürülerek bozulması istenilmiştir.

Karar: Temyiz dilekçesinde ileri sürülen iddialar, bozulması istenilen kararın dayandığı gerekçeler karşısında, yerinde ve kararın bozulmasını sağlayacak durumda görülmediğinden, temyiz isteminin reddine karar verilmiştir.

Dan.3.D., t.03.03.2016, E.2016/1607, K.2016/1944 (Danıştay Dergisi Yıl:2016 Sayı:143)

Hukuki uyuşmazlığın ilgili olduğu yasa maddeleri: 5520 S.K. md.12; 3065 S.K. md.1, md.2, md.4, md.17, md.24, md. 35

İstem özet: Davacının, ilişkili kişilere kullandığı örtülü sermaye niteliğindeki borç paralara ilişkin faiz gelirleri üzerinden hesaplayıp ilgili dönemlerde beyan ettiği katma değer vergilerinin indirim konusu yapılamayacağı yolundaki vergi inceleme raporuna dayanılarak ikmalen tarh edilen vergi zıyaı cezalı katma değer vergilerinin kaldırılması istemiyle dava açılmıştır. Yerel mahkeme, uyuşmazlığın çözümünün tahakkuk eden faiz gelirinin Katma Değer Vergisi Kanunu kapsamında kar payı olarak kabul edilip edilemeyeceği ile hizmet olarak kabul edilip edilemeyeceğinin tespitine bağlı olduğu; kazanç vergileri için bir vergi güvenlik sistemi olarak getirilen düzenlemeler itibariyle ortaya çıkan sonucun, muamele vergileri için de vergiyi doğuran bir olaya sebebiyet vermeyeceği, bir başka ifadeyle Kurumlar Vergisi Kanunu'nda açıkça belirtilen "kar payı dağıtımının" Katma Değer Vergisi Kanunu'nda sayılan türde bir teslim veya hizmet olarak nitelendirilemeyeceği, sonuç olarak 3065 S.lı Yasanın 1. maddesinde kar payı ve iştirak kazançlarının KDV'nin konusu olarak sayılmaması karşısında dava konusu cezalı tarhiyatta hukuka uyarlık görülmediği gerekçesiyle tarhiyatın kaldırılmasına karar vermiştir. Davalı idare tarafından, tüzel kişiliği haiz bir sermaye şirketinin ortağına, kendi adına sahip olduğu ve her türlü tasarrufu ile kendisine ait nakdi aktarmasının şirketin sunmuş olduğu bir finansman temini hizmeti olduğu ve bu hizmetin de katma değer vergisine tabi olacağı, örtülü sermayeye isabet eden faiz ve ödemelerin yalnızca gelir ve kurumlar vergisi açısından kar payı sayılacağı, bu tür ödemelerin KDV açısından kar payı sayılacağına dair bir hüküm bulunmadığı ileri sürülerek kararın bozulması istenmiştir.

Karar: Vergi Mahkemesi kararı, aynı gerekçelerle Dairece de uygun görülerek, temyiz isteminin oyçokluğuyla reddine karar verilmiştir.